Ima li Crkva papu?

hrvatski-fokus.hr/2017/03/11044

HF 12/03/2017

Drugi vatikanski sabor sazvan zato da Katoličku Crkvu prilagodi protestantima!

Po službenom učenju Crkve i Crkvenih Otaca, Papa, koji je heretik i naučava suprotno od nauka Crkve, ne samo da automatski prestaje biti Papa, nego prestaje biti i kršćanin i član Katoličke Crkve. Dakle, u tom slučaju Crkva nema više papu (čak i kada su zabludjeli podržavatelji u tehničkoj većini!); citirani su dokumenti; http://novusordowatch.org/2017/03/white-smoke-anti-pope/

https://www.ewtn.co.uk/uploads/article/339/image_landscape/xl_Papal-Conclave-005.jpg

Kardinali koji su podržavali Bergoglija, poticali su ga nedavno da odstupi da bi se izbjegao raskol! Članak je nestao s portala, ali ostala je slika: ZNAČI IPAK ĆE BITI RASKOL! Nisu svi slijepi:

Kardinal Burke o načelnom doktrinarnom pravovjerju i krivovjerju Bergogliovog svetogrđa, poslanice "Amoris Letitia", u kojoj je (kriva!) savjest postavljena IZNAD doktrine Crkve: https://www.youtube.com/watch?v=7rb7kMKihpk&feature=youtu.be

Najveći heretik i neprijatelj Katoličke Crkve, unutar Crkve, oduševljeni pobornik vatikanskog sabora u svojoj raspravi potvrđuje da je "…II. vatikanski sabor sazvan zato da Katoličku Crkvu prilagodi protestantima…"
Hvala mu! http://www.traditioninaction.org/ProgressivistDoc/A_053_Kung_CCL.htm

Duhovna okupacija zla u svijetu i Domovini: https://www.youtube.com/watch?v=SMpwlv66s6A&sns=fb

Bergoglio ukida i ovakvu protetstantiziranu misu kakva je do sada bila i zamjenjuje je "liturgijskim sjećanjem" na Krista, mijenja se ispovijed, način upravljanja župama i ujedinjuju se protestantski, anglikanski i katolički svećenici pod jedan ured kao ured "pastora". Naravno, većina – raja ne shvaća o čemu je riječ, sve u redu idemo dalje, do pakla: To je, naime, plod "ugovora" sa lutheranima, koji je potpisivao prošle godine.

https://anonimidellacroce.wordpress.com/2017/03/01/spifferi-parte-xi-il-progetto-ecumenico-che-demolisce-la-parrocchia-e-i-sacramenti-di-fra-cristoforo/

Egzorcist Fortea, klasičan je primjer od zloduha izvaranog svećenika, koji je kontaminiran krivovjernim Drugim vatikanskim koncilom i od masonerije lansiranog Karizmatskog pokreta unutar Katoličke Crkve pod dirigentskom palicom masona kard. Suenensa itd. Ovo je na liniji ukazanog u blogu Anonimi della Croce: već je ustanovljena jedna tajna komisija sačinjena od katolika, luterana i anglikanaca koji rade na novom "ekumenskom" ritualu (to jest navodno "misi") koji bi vrijedio (!?) u isto vrijeme za sve. I štoviše, Franjo bi bio jedna vrsta Predsjednika svih kršćanskih denominacija. U tom slučaju, Novus Ordo ili bolje reći njegova reforma ne bi mogla biti valjana. Sjećate se proročanstva proroka Danijela prema kojem polovicom sedmice biti će dokinuta Žrtva? Sa uzurpirane Svete Stolice, svakako. U tom slučaju trebat će ići u katakombe za slaviti katoličku misu, predragi.
http://odostatogaistodublje.blogspot.hr/2017/03/znacajna-teoloska-greska-cuvenog.html?spref=fb

Uvjerljivo izlaganje o infiltraciji 900 komunista u Katoličku Crkvu i kako je papa Pavao VI. potpao pod njhov utjecaj unutar homoseksualnog lobija: Tako su komunisti razarali Crkvu!
https://www.youtube.com/attribution_link?a=uT35Psx5fK0&u=%2Fwatch%3Fv%3DeJUV9FtdpME%26feature%3Dshare

Na II. vatikanskom koncilu, prema otkrivenom dokumentu K. Rahnera, papa Ivan XXIII. kod francuskih integralnih pravovjernih biskupa smatran je "pretečom Antikrista", a Pavao VI. "nasljednikom". Ratzinger je izričito prepoznat kao heretik, rezultat II. vatikanskog koncila smatra se rušenjem I. vatikanskog koncila: http://novusordowatch.org/karl-rahner-vatican2-testimony-1964/

"Katolici se moraju oduprijeti savezu pape Franje i Ujedinjenih naroda, jer promiče abortus":
http://hrvatskikrsnizavjet.com/katolici-se-moraju-oduprijeti-savezu-pape-franje-i-ujedinjenih-naroda-jer-promice-abortus/

Srpska Crkva je crkva sotone – dajem na znanje i ravnanje. Takav im je i "narod":

Gordana Knezevic Jelovac SPC je teroristička organizacija i gdje god se nalaze nameću i provode četničku politiku. To je javno i jasno poručio i crnogorski VLADIKA. Zašto naši političari flertuju s Porfirijem? Zato jer ih on i drži na vlasti. Zašto je Kolinda slavila badnjak u SPC-u zajedno sa Pupovcem? To joj je bio zadatak i obveza. http://kamenjar.com/pokazuje-da-srpska-pravoslavna-crkva-leglo-cetnistva/

Bill Gates i njegovo masonsko društvo u daljoj fazi razaranja kršćanske civilizacije, planira obvezno trovanje pitke vode u gradovima i naseljima s litijumom, čime se utječe na raspoloženje i um masa. To je na liniji ideologije "Fabijanskog društva" britanskih sotonista, koji su u osvajanju svijeta preuzeli taktiku rimskog generala Fabija, čija taktika je bila slamanje neprijetelja bez odlučujućih bitaka, uništavajući elemente njegovog društva malo po malo, sve dok sustavi nisu poklekli, te je on s lakoćom mogao umarširati u osvojena područja. Na taj način slamaju Hrvatsku: prvo su na sudu dovodili jednog po jednog junaka Domovinskog rata, zatim su oko 45.000 boraca doveli do samoubojstva, a u završnicu napadaju glavne preživjele čimbenike Domovinskog Rata – poput Tomislava Merčepa: https://www.youtube.com/attribution_link?a=5IczN9NeWpI&u=%2Fwatch%3Fv%3DmoUjmRbBCHE%26feature%3Dshare

Mr. sc. Emil Čić

The Wayback Machine - https://web.archive.org/web/20170302203225/https://www.ewtn.co.uk/uploads/article/33…

White Smoke, Anti-Pope: A Response to Rev. Brian Harrison

novusordowatch.org/2017/03/white-smoke-anti-pope

March 2, 2017

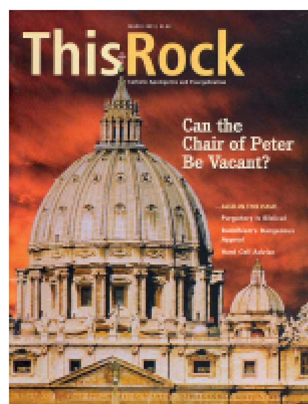
March 2, 2017

On the "heretical Pope" question…

White Smoke, Anti-Pope:
A Response to "Fr." Brian Harrison

The Rev. Brian Harrison, O.S., is a former professor of theology of the so-called *Pontifical Catholic University of Puerto Rico*. Australian by birth, he is a convert to the Vatican II Sect from Presbyterianism (1972). Harrison belongs to the conservative/semi-traditionalist wing of the Novus Ordo Sect and has contributed to publications such as *The Remnant*, *The Latin Mass*, *This Rock* (now *Catholic Answers Magazine*), and *Living Tradition*, whose associate editor he is. One of the few clerics of the Modernist Sect who is willing to deal with traditionalist issues, Harrison is often tapped when the Novus Ordo Church needs someone to weigh in on traditionalist controversy, especially Sedevacantism.

In March of 2001, "Fr." Harrison published a brief article in *This Rock* magazine that was meant to be a refutation of Sedevacantism. Entitled "White Smoke, Valid Pope", the piece argues that a heretical Pope would govern the Church illicitly but validly. In other words, according to Harrison's thesis, a Pope who is a heretic would indeed be a *true* and *valid* Pope, but his papacy would not be "authorized" by God or the Church and therefore gravely sinful and contrary to canon law. (An earlier version of Harrison's article had appeared in the May 2000 issue of *Living Tradition*.)

This particular position is rather original, and it seems that it never found many adherents over the years that followed. Still, since Harrison's essay is occasionally brought up by people arguing about Sedevacantism on the internet, we decided to offer this response.

The full text of Harrison's piece can be found on the *Catholic Answers* web site:

"White Smoke, Valid Pope" (Rev. Brian Harrison)

The first indication that Harrison's thesis is indeed *unique only to himself* is the fact that he does not cite a single pre-Vatican II Catholic theologian or canonist to back up his central claims. If it were the teaching of the Catholic Church that a heretical Pope would govern the Church illicity but validly, Harrison should not have any difficulty finding some authority from before the council that affirms just that; yet he argues his entire case only on his own putative authority, on his own reading of certain canonical texts. This makes his case only as strong as the weakest of his arguments, and these we will now examine.

In what follows, we will assume that the reader has already read "White Smoke, Valid Pope" in its entirety. We will quote only the most crucial portions directly and then offer our critical commentary:

> I am well aware that St. Robert Bellarmine and some other noted theologians have held that a pope may cease to be pope if he falls into heresy. But that is not doctrine, to which all Catholics are obliged to give their assent—it is debatable theological opinion with which we are free either to agree or disagree.
>
> (Rev. Brian W. Harrison, "White Smoke, Valid Pope", *This Rock*, vol. 12, n. 3 [Mar. 2001])

This is a common misconception. Actually, St. Robert Bellarmine did not hold that a pope "may" cease to be Pope if he were to become a public heretic. Rather, St. Robert taught that

> …a manifestly heretical Pope per se ceases to be Pope and Head, just as per se he ceases to be a Christian and member of the body of the Church. Therefore he can be judged by the Church and punished. This is the opinion of all the old Fathers, who teach that manifest heretics immediately lose all jurisdiction.
>
> (St. Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, Book II, Ch. 30; in *Controversies of the Christian Faith*, trans. by Fr. Kenneth Baker [Keep the Faith, 2016], p. 839; see entire chapter here.)

Notice that this is not merely St. Robert Bellarmine's personal "opinion", as the Rev. Harrison makes it sound, but is in fact "the opinion of all the [Church] Fathers". By dismissing St. Robert, Harrison is setting aside not merely a celebrated Doctor of the Church but also all of the Church Fathers, for it is they who support Bellarmine's position. What weighty justification does Harrison give for making such an audacious move? None. What does he offer as a solid theological alternative? As we will see, nothing but his own, flimsily-argued and easily-refuted *opinion*.

What Harrison conveniently ignores entirely in his article is that the idea that a public heretic cannot be Pope is not so much a canonical matter as it is a doctrinal one. The *reason why* a public heretic cannot be Pope is not that there is some Church law that legislates against this; rather, the reason is that public heresy precludes one from membership in the Church altogether: "Actually only those are to be included as members of the Church who have been baptized and profess the true faith… For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature to sever a man from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy…" (Pope Pius XII, Encyclical *Mystici Corporis*, nn. 22-23).

This is also the reasoning given by St. Robert Bellarmine himself, who does not appeal to ecclesiastical legislation but to the fact that a manifest (=public) heretic "per se … ceases to be a Christian and member of the body of the Church." But if someone is not even capable of being a *member* of the Church on account of public heresy, then much less could he be the *head* of the Church! This stands to reason, for "it is absurd to imagine that he who is outside can command in the Church" (Pope Leo XIII, Encyclical *Satis Cognitum*, n. 15).

Moreover, it is a dogma of the Holy Catholic Faith that the Church is *one*: "I believe … in *one*, holy, Catholic, and apostolic Church" (*Nicene Creed*). The Church is united in Faith and government. But if the head of the Church could profess a faith that is different from the rest of the Church, then this unity would be destroyed, and far from being the foundation and linchpin of ecclesiastical unity, the Papacy would be its undoing. Furthermore, if the Pope has one faith and the rest of the Church another, *which* faith is a member of the Church then supposed to have? The Pope's or the Church's? The following teaching of Pope Pius IX underscores this conundrum:

> Indeed one simple way to keep men professing Catholic truth is to maintain their communion with and obedience to the Roman Pontiff. For it is impossible for a man ever to reject any portion of the Catholic faith without abandoning the authority of the Roman Church. In this authority, the unalterable teaching office of this faith lives on. It was set up by the divine Redeemer and, consequently, the tradition from the Apostles has always been preserved.
>
> (Pope Pius IX, Encyclical *Nostis et Nobiscum*, n. 17)

A "heretical Pope" simply does not fit into this equation.

We could produce dozens more quotations like this showing the incongruity between Catholic teaching on the papacy and the idea of a heretical Pope, but we will simply refer the interested reader to some prior material on our blog that pertains to this issue:

"Fr." Harrison continues:

> On the basis of twentieth-century canon law (found in both the 1917 and 1983 Codes), a pope who fulfilled the canonical requirements for heresy—that is, who pertinaciously doubted or denied one or more truths to be believed with divine and Catholic faith (cf. 1983 Code 751; 1917 Code 1325 §2)—would not have the *moral right* before God to be pope. Therefore, his remaining in office would be *illicit*. Still, if he refused to resign, he would truly be the pope in the sense that his acts of papal governance would still be *valid* before God and the Church.

This is Harrison's central thesis in a nutshell, which he seeks to prove in the remainder of his article. It is a mystifying argument, to be sure, because the Australian theologian begins by considering the matter only in terms of *canon* law but then immediately makes a *moral* claim ("would not have the *moral right* before God") before drawing the *canonical* conclusion that it would be "illicit" for a Pope-turned-heretic to remain in office.

Let's have a close look at Harrison's argumentation to see whether it can withstand critical scrutiny:

> Some sedevacantists claim that Cardinal Angelo Roncalli's 1958 election as Pope John XXIII was invalid because of his having fallen previously into heresy and/or having secretly become a Freemason while acting as papal nuncio in Paris, thereby putting himself outside the Church. (At that time, membership in the Freemasons carried it with automatic, or *latae sententiae*, excommunication.)

Anything Angelo Roncalli (or any other Novus Ordo papal pretender) may have done *secretly* is irrelevant to the debate because in order to cause loss of membership in the Catholic Church, any defection from the Faith must be *public*, since the Church is a visible organization and membership — or lack thereof — is a public matter. Whoever argues that John XXIII was not a valid Pope on account of *secret* heresy or secret Masonic membership, argues unsoundly, and Harrison is correct in finding fault with it.

The central thesis of "White Smoke, Valid Pope", however, sidesteps the whole issue about who was or wasn't a public or private heretic before his election as Pope, and argues instead that even a public heretic would ascend to the Papacy validly:

> I will not attempt here to investigate and evaluate such charges, because, even if they were true, the resulting excommunications—surprising as this may sound—would not have disqualified Cardinal Roncalli from being validly elected as Pope. This is made clear by the special Church law governing conclaves. At that time the relevant legislation was that laid down in Pope Pius XII's Apostolic Constitution *Vacantis Apostolicae Sedis* (December 8, 1945).
>
> This document includes a special provision—startling at first glance—that in fact has been included substantially in all other papal legislation for conclaves from the fourteenth century on. (The most recent legislative act on this topic is John Paul II's apostolic constitution *Universo* [*sic*] *Dominici Gregis*, issued February 22, 1996.) The relevant law laid down by Pius XII reads as follows:
>
> "None of the cardinals may in any way, or by pretext or reason of any excommunication, suspension, or interdict whatsoever, or of any other ecclesiastical impediment, be excluded from the active and passive election of the supreme pontiff. We hereby suspend such censures solely for the purposes of the said election; at other times they are to remain in vigor" (*VAS* 34). *Active* in this context means that such a cardinal may vote in the election, while *passive* means he himself can be elected.

No doubt Mr. Harrison thinks he has scored a slam dunk against sedevacantism here, but in fact he has only revealed his own incompetence on the matter about which he presumes to pontificate, as we will now demonstrate.

Pope Pius XII's legislation does indeed lift all excommunications from the cardinals while they are in conclave, but — and this is Harrison's big blunder — the ecclesiastical impediment of excommunication has nothing to do with why a public heretic cannot be Pope. What keeps a public heretic from being validly elected to the Papacy is precisely his *public heresy*, not some excommunication that the Church imposes as a *result* of the public heresy (and which she has the power to lift at any time).

Public heresy is a *divine* obstacle to attaining the papacy, whereas excommunication is only an *ecclesiastical* (human) obstacle. Pius XII being only the Pope and not God, was obviously only able to remove *ecclesiastical* impediments from the cardinals participating in conclave, which is exactly what he said he was doing: "None of the cardinals may in any way, or by pretext or reason of any excommunication, suspension, or interdict whatsoever, or of any other *ecclesiastical* impediment, be excluded from the active and passive election of the supreme pontiff" (Apostolic Constitution *Vacantis Apostolicae Sedis*, n. 34; italics & underlining added).

Harrison has committed the fallacy of accident, confusing the accidental (excommunication) with the essential (public heresy):

> The fallacy of accident consists in mistaking the accidental (or nonessential) for the essential. Some things are affirmed or denied of a subject in virtue of something essential to it. Other things are affirmed or denied of a subject in virtue of something nonessential to it. To confuse these two is to commit the fallacy of accident.
>
> (Edward P. Simmons, *The Scientific Art of Logic* [Milwaukee, WI: Bruce Publishing, 1961], p. 300)

Public heresy *does* incur an automatic excommunication (see Canon 2314 §1), but it is not the automatic excommunication that makes one inherently unable to attain or retain office in the Church — it is the public heresy which does.

This becomes more clear when we consider just what an excommunication is and does. To cease to be a member of the Church, it is *not* necessary that one be excommunicated. And in fact, *some* excommunicates *remain* members of the Church (more on that in a moment). In other words, loss of Church membership and excommunication, although related, are two *essentially different* things — one can suffer one without the other. Because Harrison misses this crucial distinction, he conflates both concepts and treats them as equivalent and interchangeable. No wonder the result is bad theology!

Have a look again at how Pope Pius XII defines membership in the Church: "Actually only those are to be included as members of the Church who have been baptized [baptism] and profess the true faith [no heresy], and who have not been so unfortunate as to separate themselves from the unity of the Body [no schism], or been excluded by legitimate authority for grave faults committed [no excommunication]" (Encyclical *Mystici Corporis*, n. 22). The Pope here enumerates four conditions that must be verified to be a member of the Catholic Church: One must be baptized, not be a heretic, not be a schismatic, and not be excommunicated.

Notice how excommunication is in a separate category altogether from heresy or schism. That's because although the Church certainly imposes an automatic excommunication on all heretics and schismatics, this is merely an *ecclesiastical* punishment and is not what ultimately *causes* the loss of membership in the Church:

> In the early ages the word *excommunication* was a generic term used to designate all ecclesiastical punishments and remedies. Consequently, the history of the censure of excommunication is very closely connected with that of ecclesiastical punishments in general; at times they are so closely allied that it is impossible to discriminate between them.
>
> …[E]xcommunication is a censure, that is, a penalty by which a baptized person, delinquent and contumacious, is deprived of some spiritual goods, or goods annexed to spiritual things, until he ceases to be contumacious and is absolved. A censure is a penalty, that is, a privation of some good, inflicted by legitimate authority for the correction of the delinquent and punishment of the offence. It is a spiritual penalty, not only because it proceeds from a spiritual power and is inflicted for a spiritual purpose, but especially because it deprives one of spiritual goods, although secondarily it deprives one of temporal goods also. Moreover, it is a medicinal penalty, for its primary and immediate purpose is the emendation of the delinquent.
>
> …Does the Church intend hy excommunication to deprive one entirely of membership in the Church, or does she intend only to deprive the delinquent of the blessings and rights which accompany membership? In answer to this question, most of the recent dogmatic theologians distinguish between the *tolerati* ["those to be tolerated"] and the *vitandi* ["those to be avoided"]. According to the more common opinion, the *tolerati* do not cease to be members of the Church, for the Church, in so far as she tolerates them, does not totally exclude them from her pale. With regard to the *vitandi*, the more commonly accepted opinion maintains that they cease to be members of the Church, since, at least temporarily, they are cut off from all external communion with the Church. [Fr. Adolphe] Tanquerey remarks that the question has little practical bearing, since the Church is wont to declare as *vitandi* only notorious heretics and schismatics who have already ceased to be members of the Church by reason of notorious heresy or schism.
>
> (Rev. Francis Edward Hyland, *Excommunication: Its Nature, Historical Development and Effects* [Washington, D.C.: The Catholic University of America Press, 1928], pp. vii, 1-2, 9; italics given; underlining added.)

Note well, then: Although an excommunication can put someone outside the Church, it is not necessary that someone be excommunicated in order to lose Church membership. Notorious heretics and schismatics, as noted above, cease to be members of the Church not on account of an excommunication inflicted upon them by the law of the Church, but on account of being public non-Catholics, a status that is inherently incompatible with being a member of the Church. It is thus divine law, not ecclesiastical law, that puts them outside the Church.

This is why Pope Pius XII teaches expressly that "not every sin, however grave it may be, is such as *of its own nature* to sever a man from the Body of the Church, *as does schism or heresy or apostasy*" (Encyclical *Mystici Corporis*, n. 23; italics added). To say otherwise

would involve one in an intolerable contradiction, for one would have to maintain that someone can be *both* a public Catholic *and* a public non-Catholic at the same time.

Unfortunately, Mr. Harrison ignores all this and so misrepresents the issue entirely. For him, what expels a public heretic or apostate from the bosom of the Church is not the nature of the sin itself but only the ecclesiastical punishment which the Church has legislated is inflicted on such people. Since Pius XII has legislated that this punishment — excommunication — is lifted from cardinals during a conclave, Harrison triumphantly concludes that sedevacantists do not have a case. Alas, here the former theology professor of that "pontifical" university has only revealed that he does not know what he is talking about.

Continuing with Harrison's essay, we now move from flawed argumentation to downright absurdity:

> It may seem incredible that the Church's traditional law goes out of its way to make it possible for heretics, apostates, and Freemasons, among others, to be elected to the see of Peter. Shouldn't such enemies of the Church be the first to be excluded from participation in something so sacred?
>
> At first sight it would certainly seem so. But a moment's reflection shows that such legislation is necessary precisely in order to protect the papacy from the calamity that sedevacantists claim has now in fact befallen it: a Church with no visible head and therefore no visible unity, a Church whose structures lie in utter chaos.

So, according to Harrison, it is supposedly a matter of God protecting His Church that a heretic, apostate, or Freemason can ascend to the Papacy *validly*! By contrast, we are told, for a heretic or apostate to occupy the papal office *in*validly would constitute some great "calamity" for the Church! This is not just comical, it is also offensive to pious ears, utterly nonsensical, and an insult to God and Holy Mother Church. But what is more, a visible head who is manifestly *not a Catholic* does not save anything for Mr. Harrison, for such a man cannot be the principle of unity in the Church, as he himself is not part of this unity of Faith.

To further illustrate how absurd Harrison's claim is, consider the state of the "Catholic Church" since Vatican II. Look at all that has been done by and under the watch of the Novus Ordo popes. Precisely how does saying that all this destruction, blasphemy, sacrilege, heresy, and impiety was unleashed by *genuine Vicars of Jesus Christ* (rather than anti-Catholic usurpers and charlatans) protect the Church? It does not make the least bit of sense. But then, apparently the *Catholic Encyclopedia* too is unaware of this tremendous barrier against ecclesial calamity: "Of course, the election of a heretic, schismatic, or female would be null and void" (s.v. "Papal Elections"). Harrison might as well expand his thesis to include female "popes" as well, for by the same logic that too should prevent the greater calamity.

Let us continue with the Australian theologian:

> We need to remember that some offences carrying a penalty of *latae sententiae* excommunication, such as heresy, can be committed in great secrecy without any public knowledge of the fact. Thus, if the Church's law required that a cardinal be free from all ecclesiastical censure in order to be eligible for the papacy, the voters in general would have no guarantee that any given candidate was not in fact ineligible because of some secret crime by which he had incurred excommunication. The voters might unwittingly carry out an invalid election, in which case the "pope" they elected would not be true pope. The invalidity of his acts would then be a kind of spiritual cancer quietly destroying the Church's vital structures from within. The bishops appointed by him would have no true right to govern their respective dioceses. No laws he passed would be binding on the Church. In particular, the cardinals named by him would not be valid electors of a future pope. How then, if at all, could a true pope be restored? Who would be competent to decide?

This is true as far as it goes, but it is again beside the point. What may or may not have happened *in secret* is irrelevant because it is only when the sins of heresy, schism, and apostasy are *public* that they cause loss of membership in the Church (cf. Mgr. Gerardus van Noort, *Dogmatic Theology II: Christ's Church* [Westminster, MD: Newman Press, 1957], pp. 241-242), as we already explained. The Modernist Revolution of the Vatican II Sect has been so successful not because of *secret* heretics running the show but because of *public* ones!

That's the whole problem: The heresy is out in the open, and it has been affecting and infecting the Novus Ordo faithful throughout the world for decades, because the heretical pseudo-authorities are diffusing this heretical poison throughout the entire church. That's why there is such widespread loss of Faith. It's because it's all *public*, not secret.

Thus, Harrison's argument about how a *secret* heretic's election to the papacy must be valid is correct as far as it goes, but it is a red herring. No sedevacantist argument is based on *secret* heresy.

The Rev. Harrison continues:

> In any case, canon law makes it clear that such a pope [who becomes a heretic during his papacy] will not lose his power to govern the Church validly, not even by public expressions of heretical doctrine. In the 1917 Code [of Canon Law], we find that apostates and heretics incur *latae sententiae* (*ipso facto*) excommunication (canon 2314 §1), but we need to consider other canons in order to see how excommunication relates to loss of ecclesiastical office.

Once again, Harrison confuses public heresy and the immediate loss of office that occurs automatically on its account (regardless of ecclesiastical law) with the penalty of excommunication the Church imposes. Because he conflates these two essentially distinct things, the conclusions he draws are not applicable, namely:

> Canon 2263 states that an excommunicated person, as we would expect, “is forbidden to exercise ecclesiastical offices or duties”—the first among which is, of course, the papacy. However, the next canon (2264) affirms the following: “An act of jurisdiction carried out by an excommunicated person, whether in the internal or the external forum, is illicit; and if a condemnatory or declaratory sentence has been pronounced, it is also invalid, without prejudice to canon 2261 §3; otherwise it is valid.” (The other canon cited here, 2261 §3, makes an exception to this invalidity when it is a case of an officially excommunicated priest giving absolution to someone in danger of death.)
>
> These last four words—”otherwise it is valid”—are highly significant. Let us assume that this pope, the validity of whose election no one disputes, refused to admit he had fallen into heresy. Since no other earthly person or authority—not even all the rest of the bishops gathered in an ecumenical council—would be competent to pass a condemnatory sentence against this pope or to declare that he has incurred excommunication, it follows from the Church’s law that, if he refuses to resign, all his acts of jurisdiction would remain valid, even though they would be illicit. So while this pope would offend God gravely by exercising his office while under an (undeclared) excommunication, all his official acts still would be juridically valid and binding on the Church’s members.

The canons in question speak of the excommunicated *per se*, not of public heretics or apostates *per se*, hence what the canons say is irrelevant to the topic at hand. The fact that heretics and apostates incur automatic excommunication by Church law is merely *accidental* to the whole matter. One can be excommunicated without being a heretic or apostate (for example, one can be excommunicated for profaning the Blessed Sacrament, for attacking the Pope, or for procuring an abortion). By treating the excommunication as that which *essentially* causes the loss of office, however, Harrison is guilty of the fallacy of accident, as we already noted before, and thus his conclusions are bound to be flawed.

Harrison’s stumble over the fallacy of accident becomes even more evident in what he says next:

> There is one other canon in the 1917 Code that might at first glance seem to provide a legal basis for the sedevacantists' thesis that a pope could lose his office by falling into heresy after his election to the chair of Peter. Canon 188 §4 states that among the actions which automatically (*ipso facto*) cause any cleric to lose his office, even without any declaration on the part of a superior, is that of "defect[ing] publicly from the Catholic faith" ("*A fide catholica publice defecerit*"). However, to "defect publicly" from the faith clearly means something more drastic than making heretical (or allegedly heretical) statements in the course of public speeches or documents.
>
> This particular cause of losing an ecclesiastical office is found in that section of the Code dealing with the *resignation* of such an office (canons 184–191) and is part of a canon which lists eight sorts of actions which the law treats as "tacit resignations." In other words, they are the sorts of actions that can be safely taken as evidence that the cleric in question *does not even to want to continue* in the office he held up till that time, even though he may never have bothered to put his resignation or abdication in writing.

The beautiful thing about living 100 years after the 1917 *Code of Canon Law* was first released is that we really do not have to guess as to what its legislation means. We can simply look it up. And while Harrison curiously decided not to do that, we are only too happy to oblige.

Canon 188 n. 4 is the *only* canon that deals with automatic loss of office for heresy. It is no accident that this canon (found in Book II of the *Code*) is far removed from the canons that speak about *penalties* for ecclesiastical crimes (Canons 2314ff., found in Book V), and this is because automatic loss of office due to public defection from the Faith is *not a penalty per se*, it is simply the inherently necessary consequence of ceasing to be a member of the Church. Hence this canon is listed under "loss of ecclesiastical offices" ("*de amissione officiorum ecclesiasticorum*") as part of Book II, "On Persons" ("*De Personis*"), in the *Code of Canon Law*.

If Harrison had actually consulted some pre-Vatican II literature on the issue, instead of simply offering his flawed, semi-educated guesses, he would have quickly seen his mistake:

> It is plainly evident that a distinction is being made between the threatened or enacted penalty [of Canon 2314] on the one hand, and the tacit renunciation [of Canon 188] on the other. Nowhere in the Code is the tacit renunciation called a penalty.
>
> (Rev. Gerald V. McDevitt, *The Renunciation of an Ecclesiastical Office* [Washington, D.C.: Catholic University of America Press, 1946], p. 116)

The *Code of Canon Law* is careful to call this automatic loss of office a *tacit resignation*, not a penalty or a privation.

Harrison tries to muddy the waters a bit concerning Canon 188 n. 4, making it seem as though it had no real bearing on the matter under discussion, when in fact it could not be *more* relevant to the issue. He says:

> In such a context, therefore, canon 188 §4, in speaking of "public defection from" (or "abandonment of") the Catholic faith, can mean only that kind of defection that is obvious and indisputable before all the world, even to doctrinally illiterate Catholics and non-Catholics. In this kind of defection, the cleric in question *ceases even to profess* the Catholic faith and clearly has not the slightest desire to continue in his previous clerical office.
>
> What the Code is contemplating here would be, for instance, a priest who openly joins a Protestant sect or a Masonic lodge or who declares himself an atheist and joins the Communist Party. In such sad cases as these, it is common that the priest in question simply packs up and leaves without ever bothering to submit a formal letter of resignation to his bishop.

We need not reinvent the wheel here. While Harrison seeks to raise the bar to an artificially high level that makes public defection much more difficult to attain than "mere" heresy, the truth is that neither Church law nor Church doctrine require any additional conditions to be verified above and beyond those for public heresy or apostasy, as we will now see (the question of schism is a bit more tricky, as pure schism is technically not a defection from the *Faith* but from Christian charity, but the matter need not concern us here since we are not dealing with pure schism in the case of the Novus Ordo popes anyway).

On what grounds does Harrison insist that "public defection" *must* mean that the abandonment of the Faith is evident even to "doctrinally illiterate Catholics and non-Catholics"? He offers nothing but his own assurance. Even so, this argument will not be of any help to the Australian theologian, because when one *does* ask "doctrinally illiterate Catholics and non-Catholics", they all *know* that the Catholicism since Vatican II is *not* the Catholicism from before Vatican II. *Everyone knows it*, except for a handful of souls that stubbornly deny it, and those are the ones in the "conservative" Novus Ordo camp like Harrison.

In any case, we need not speculate about any of these canonical things Harrison brings up. We can simply do what *he didn't do*, and that is, turn to pre-Vatican II sources and "look it up". Here is what we find:

> Tacit resignation, or as it is sometimes called, equivalent resignation, is the result of certain explicitly determined facts, which, by a special disposition of law and of themselves, without the formalities of presentation, acceptance or declaration, produce the same effect as express [=explicit] resignation. Canon 188 enumerates taxatively the facts which produce tacit resignation. The only probable fact which might affect the episcopal office is that of public defection from the faith [Canon 188 n. 4]. This crime presupposes not an internal, or even external but occult act, but a public defection from the faith through formal heresy, or apostasy, with or without affiliation with another religious society. Simple schism without heresy would not suffice to constitute tacit resignation. The public character of this crime must be understood in the light of canon 2197 n. 1. Hence, if a bishop were guilty of this violation and the fact were divulged to the greater part of the town or community, the crime would be public and the see *ipso facto* becomes vacant.
>
> (Rev. Leo Arnold Jaeger, *The Administration of Vacant and Quasi-Vacant Dioceses in the United States* [Washington, D.C.: Catholic University of America Press, 1932], pp. 81-82; underlining added.)

Note well: The author, Fr. Leo Jaeger, calls public defection from the Faith a *fact* which *of itself* produces a tacit resignation from office. What constitutes defection from the Faith? Quite simply, "formal heresy, or apostasy, with or without affiliation with another religious society". How public is "public"? We are referred to the definition given in Canon 2197 n. 1: "A delict is: 1.º Public, if it is already known or is in such circumstances that it can be and must be prudently judged that it will easily become known."

There is no great mystery here, and Harrison's attempt to turn it into something "more drastic than making heretical … statements in the course of public speeches or documents", is gratuitous: Every genuine act of public heresy, be it ever so slight, *is* ceasing to profess the Catholic Faith. As far as the offender in question having "not the slightest desire to continue in his previous clerical office", this is another made-up requirement on Harrison's part. The offender's *desire* is completely irrelevant. He may very well seek to remain in office so he can do even greater damage to the Church, but the voluntary external public act of defecting from the Faith constitutes a genuine *resignation* from office. The resignation is not merely *presumed*, as Harrison seems to suggest; it is *actual*, albeit tacit.

Once again, there is no need to take our word for this. Look it up:

> All that is necessary is that the cleric perform one of the acts or be accountable for one of the omissions to which the law attaches the effect of a tacit renunciation of office. In reality a tacit renunciation resembles a privation, but it can not be considered a privation since the law terms it a tacit renunciation.
>
> …
>
> The vacancy of the office is effected by the placing of these acts, even if the person should manifest his intention of retaining the office at the time he places the act. The tacit renunciation occurs in spite of any contrary intention on the part of the incumbent.
>
> …
>
> Thus the defection from the faith may be public by reason of the fact that it is already known to a notable part of the community. The law does not prescribe any special number as being necessary to constitute a notable part of the community. Determination of this point is left to man's prudent judgment. Besides being public by reason of actual divulgation, the defection from the faith may be public also because of the fact that the circumstances force one to conclude that it will be easily divulged in the future. Thus if even only a few loquacious persons witnessed the defection from the faith, or if the sole and only witness was a taciturn person who later threatened to divulge the crime because of an enmity that has arisen between him and the delinquent, the delict would be public in the sense of canon 2197, n. 1.
>
> (McDevitt, *Renunciation*, p. 113, 114, 139; underlining added.)

Harrison could have found all of this out himself if he had bothered to look it up. Why didn't he?

Toward the end of "White Smoke, Valid Pope", the author wraps things up by stating what back in 2001 may have seemed like a safe thing to say, but which now, in 2017, blows up in his face, thanks to the tireless efforts of "Pope" Francis:

> It is quite obvious that none of the post-conciliar popes has ever acted in any way that is even remotely comparable with these sorts of "public defections" from the faith. Sedevacantists must admit that these occupants of the Apostolic Palace, recognized by the world as popes, have all at least *publicly professed* to be Catholics throughout their respective pontificates and have shown every public sign of intending to continue exercising the papal office until their dying day.

Although we do not concede for a minute Harrison's own contrived version of "public defection", which, as we have seen, is backed by nothing, nevertheless at this point the man he believes to be the Vicar of Jesus Christ on earth — the apostate Jesuit Jorge Bergoglio, "Pope" Francis — has pretty much fulfilled *any* standard of public defection from the Faith, as can be verified on our special topical page here:

The Heresies, Errors, Blasphemies, and Scandals of “Pope” Francis

Harrison ends his article by summing up:

> 1. The traditional and continuing law of the Church, expressed repeatedly in papal constitutions ever since the Middle Ages, allows for a heretical or apostate cardinal to participate fully in a papal conclave and even to be elected pope. If he could validly *attain* the papacy as a heretic or apostate, he could certainly *retain* it validly, even while remaining in that unhappy spiritual state.

Because he confuses the accidental (excommunication) with the essential (public heresy/apostasy) in his argumentation, Harrison's foundational argument collapses. Applying to public heretics and apostates what papal legislation on conclave participation ascribes only to excommunicates, Harrison wrongly concludes that public heretics and apostates can lawfully and validly be elected Pope. In support of his absurd thesis, Harrison cites no interpretative authority; he argues his entire case from his own opinion about the meaning of canon law texts that, for the most part, do not even apply to the question at hand. The result is accordingly slipshod.

Harrison's overconfident assertion that the "traditional and continuing law of the Church, expressed repeatedly in papal constitutions ever since the Middle Ages, allows for a heretical or apostate cardinal to participate fully in a papal conclave and even to be elected pope" leaves out of account another piece of evidence that contradicts him: Pope Paul IV's 1559 Apostolic Constitution *Cum Ex Apostolatus*. This magisterial document is extremely relevant, not only because it very much constitutes part of the "traditional … law of the Church, expressed repeatedly in papal constitutions ever since the Middle Ages", but also because it is one of the source documents the *Code of Canon Law* lists as pertaining to Canon 188. On the matter of how public defection from the Faith impacts the attainment of an ecclesiastical office, Pope Paul IV's apostolic constitution states:

> …if ever at any time it shall appear that any Bishop, even if he be acting as an Archbishop, Patriarch or Primate; or any Cardinal of the aforesaid Roman Church, or, as has already been mentioned, any legate, or even the Roman Pontiff, prior to his promotion or his elevation as Cardinal or Roman Pontiff, has deviated from the Catholic Faith or fallen into some heresy:
>
> (i) the promotion or elevation, even if it shall have been uncontested and by the unanimous assent of all the Cardinals, shall be null, void and worthless;
> (ii) it shall not be possible for it to acquire validity (nor for it to be said that it has thus acquired validity) through the acceptance of the office, of consecration, of subsequent authority, nor through possession of administration, nor through the putative enthronement of a Roman Pontiff, or Veneration, or obedience accorded to such by all, nor through the lapse of any period of time in the foregoing situation;
> (iii) it shall not be held as partially legitimate in any way;
> (iv) to any so promoted to be Bishops, or Archbishops, or Patriarchs, or Primates or elevated as Cardinals, or as Roman Pontiff, no authority shall have been granted, nor shall it be considered to have been so granted either in the spiritual or the temporal domain;
> (v) each and all of their words, deeds, actions and enactments, howsoever made, and anything whatsoever to which these may give rise, shall be without force and shall grant no stability whatsoever nor any right to anyone;
> (vi) those thus promoted or elevated shall be deprived automatically, and without need for any further declaration, of all dignity, position, honour, title, authority, office and power.
>
> (Pope Paul IV, Apostolic Constitution *Cum Ex Apostolatus Officio*, n. 6; underlining added.)

So much for that.

The point here is not to claim that every aspect of this apostolic constitution is somehow implied in Canon 188. Rather, we hold it up as a mirror to Harrison's rash and flawed claims about how God protects His Church. As is evident from Pope Paul's legislation, the sedevacantist position is by no means at odds with God's solicitude for Holy Mother Church — on the contrary, it is entirely in harmony with it. It was precisely to prevent the calamity of a "heretical Pope" that Paul IV spelled out in this legislation that the election of a heretic, even if he should be chosen unanimously, has no validity whatsoever and cannot acquire validity later on. Yet Harrison wants you to believe that having a heretical *pretend*-Pope is worse than having a heretical *Pope*. That would certainly have been news to Pope Paul IV.

Harrison continues with his summary and finishes his article:

> 2. A pope who began his pontificate as an orthodox Catholic but became a formal heretic or apostate during his pontificate would thereby legally incur excommunication. However, even if his heresy or apostasy should become publicly discernible, the absence of any competent authority on earth who could lawfully *declare* his excommunication would mean that, if he refused to resign and continued to insist on carrying out acts of papal authority, those acts, though illicitly exercised, would still be valid. In other words, he would still be *juridically* the true pope whom we would have to recognize and obey in all things but sin, even though at the inner level at which grace operates he might well be totally separated from the mystical body of Christ.
>
> So when the white smoke rises from the Vatican signifying that the college of cardinals has elected a new pope, we are assured that that pope's authority is valid. Thus God guards his Church from the possibility of being cast into chaos by being left without an earthly governing authority.

And thus Harrison's followers rest assured every night, knowing that although the wrecking of Catholicism by the Vatican II popes has been *valid*, it was most certainly never *licit* — and somehow this is a great testimony to how God guards His Church lest she be thrown into chaos! What does one say to such buffoonery?

What protection does it add to Holy Mother Church to say that although the *Novus Ordo Missae* of Paul VI was imposed *validly*, it was not imposed *licitly*? Are the faithful protected from spiritual harm in any way by knowing that "Saint" John Paul II is a valid saint but not a licit one? What difference, in the end, does it make to say that a certain pontificate was valid but not licit? And would the "illicit" Pope not be able to declare his own acts, his own entire reign in fact, to be perfectly licit?

Nearly six decades of the existence of the Novus Ordo Sect have proved beyond the shadow of a doubt that what casts Holy Mother Church into the greater chaos is *not* being left without a governing authority for a time — as terrifying as that is — but precisely the very thing that Harrison offers as the remedy, namely, recognition of a public heretic or apostate as the valid Vicar of Christ. *That* is what has given the Modernist Revolution all its firepower:

> The entire force of the Conciliar revolt comes from the fact that it has apparently been imposed by the authority of the [Catholic] Church. How many bishops, priests, religious, and laymen, would have swallowed the lies of the heretics if they had not believed themselves bound to do so by the voice of Christ's Vicar on earth? Questioning the authority of these men renders their revolution of doubtful authenticity.
>
> (John Lane, "Concerning an SSPX Dossier on Sedevacantism", p. 65)

If "Fr." Harrison wishes to look for God guarding His Church "from the possibility of being cast into chaos", He ought to find it in the consoling fact that not a single act of the Vatican II "popes" has been valid, and the entire destruction we have witnessed — from

Vatican II to the "New Mass" to the false saints and countless evil disciplines and practices — never came from the legitimate authority established by Christ but only from charlatans "who say they are apostles, and are not" (Apoc 2:2), who have tried to "deceive (if possible) even the elect" (Mt 24:24) as part of the "operation of error, to believe lying: that all may be judged who have not believed the truth, but have consented to iniquity" (2 Thess 2:10-11).

It is much less dangerous for the flock to roam around aimlessly without a shepherd (cf. Mt 26:31), than to follow a wolf-in-shepherd's-clothes into perdition.

So… white smoke, valid Pope? Far from it! For as long as they elect Modernists, it's going to be… *white smoke, anti-pope*!

Embed from Getty Images
Next time, don't be so quick to cheer…

Image sources: composite with elements from youtube.com (screenshot) and onepeterfive.com (cropped) / catholic.com / Getty Images
Licenses: fair use / fair use / Getty embed

Bijeli dim, Anti-Papa: Odgovor velečasnom Brianu Harrisonu

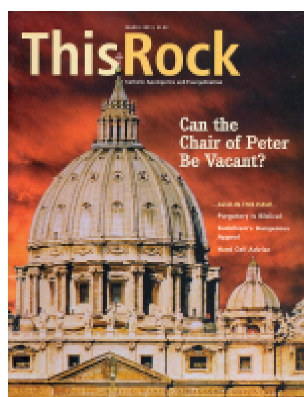
2. ožujka 2017 March 2, 2017

O pitanju "heretičkog pape"...

Bijeli dim, Anti-Papa:
Odgovor na "Fr." Brian Harrison

Velečasni Brian Harrison, OS, bivši je profesor teologije na takozvanom *Papinskom katoličkom sveučilištu u Portoriku* . Rođeni Australac, obraćenik je iz prezbiterijanizma u sektu Vatican II (1972.). Harrison pripada konzervativnom/polu-tradicionalističkom krilu sekte Novus Ordo i doprinio je publikacijama kao što su *The Remnant* , *The Latin Mass* , *This Rock* (sada *Catholic Answers Magazine*) i *Living Tradition* , čiji je suradnik urednik. Jedan od rijetkih svećenika modernističke sekte koji je voljan baviti se tradicionalističkim pitanjima, Harrison je često prisluškivan kada Crkva Novus Ordo treba nekoga tko bi se izjasnio o tradicionalističkim kontroverzama, osobito o sedevakanizmu.

U ožujku 2001. fra. Harrison je objavio kratak članak u časopisu *This Rock* koji je trebao biti opovrgavanje sedevakanizma. Pod naslovom “Bijeli dim, valjani papa”, djelo tvrdi da bi heretički papa upravljao Crkvom nedopušteno, ali valjano. Drugim riječima, prema

Harrisonovoj tezi, papa koji je heretik doista bi bio *pravi* i *valjani* papa, ali njegovo papinstvo ne bi bilo "autorizirano" od Boga ili Crkve i stoga teško grešno i protivno kanonskom pravu. (Ranija verzija Harrisonova članka pojavila se u izdanju *Living Tradition* iz svibnja 2000.)

Ovo stanovište prilično je originalno i čini se da tijekom godina koje su uslijedile nikada nije našlo mnogo pristaša. Ipak, budući da Harrisonov esej povremeno spominju ljudi koji raspravljaju o sedevakanizmu na internetu, odlučili smo ponuditi ovaj odgovor.

Cijeli tekst Harrisonova članka može se pronaći na web stranici *Catholic Answers* :

> "Bijeli dim, valjani papa" (Vlč. Brian Harrison)

Prvi pokazatelj da je Harrisonova teza doista *jedinstvena samo za njega samog* je činjenica da on ne citira nijednog katoličkog teologa ili kanonista prije Drugog vatikanskog sabora koji bi potkrijepio svoje središnje tvrdnje. Ako je učenje Katoličke crkve da će krivovjerni Papa upravljati Crkvom bezakonjem, ali valjano, Harrison ne bi trebao imati poteškoća pronaći neki autoritet od prije koncila koji potvrđuje upravo to; ipak on argumentira cijeli svoj slučaj samo na temelju vlastitog pretpostavljenog autoriteta, na temelju vlastitog čitanja određenih kanonskih tekstova. Ovo čini njegov slučaj jakim onoliko koliko su jaki njegovi najslabiji argumenti, a njih ćemo sada ispitati.

U nastavku ćemo pretpostaviti da je čitatelj već pročitao "Bijeli dim, valjani papa" u cijelosti. Izravno ćemo citirati samo najvažnije dijelove, a zatim ponuditi naš kritički komentar:

> Dobro mi je poznato da su sveti Robert Bellarmine i neki drugi poznati teolozi smatrali da papa može prestati biti papa ako padne u herezu. Ali to nije doktrina s kojom su svi katolici dužni pristati - to je diskutabilno teološko mišljenje s kojim se slobodno možemo složiti ili ne složiti.
>
> (Vlč. Brian W. Harrison, "White Smoke, Valid Pope" , *This Rock* , sv. 12, br. 3 [ožujak 2001.])

Ovo je uobičajena zabluda. Zapravo, sveti Robert Bellarmine nije smatrao da papa "može" prestati biti papa ako postane javni heretik. Dapače, to je učio sveti Robert

> …očito krivovjerni Papa sam po sebi prestaje biti Papa i Glava, kao što per se prestaje biti kršćanin i član tijela Crkve. Stoga mu Crkva može suditi i kazniti ga. Ovo je mišljenje svih starih otaca, koji uče da očiti krivovjerci odmah gube svaku jurisdikciju.
>
> (Sv. Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice* , knjiga II, pogl. 30; u *Kontroverze kršćanske vjere* , prijevod o. Kennetha Bakera [Keep the Faith, 2016], str. 839; ovdje pogledajte cijelo poglavlje .)

Primijetite da ovo nije samo osobno “mišljenje” svetog Roberta Bellarmina, kako velečasni Harrison kaže da zvuči, već je zapravo “mišljenje svih [crkvenih] otaca”. Otpuštanjem svetog Roberta, Harrison stavlja po strani ne samo proslavljenog crkvenog doktora, već i sve crkvene oce, jer oni su ti koji podupiru Bellarminovo stajalište. Koje ozbiljno opravdanje Harrison daje za tako smion potez? Nijedan. Što on nudi kao čvrstu teološku alternativu? Kao što ćemo vidjeti, ništa osim vlastitog, slabo argumentiranog i lako opovrgljivog *mišljenja* .

Ono što Harrison prigodno potpuno ignorira u svom članku je da ideja da javni heretik ne može biti papa nije toliko kanonska koliko doktrinarna stvar. Razlog *zašto* javni heretik ne može biti papa nije taj što postoji neki crkveni zakon koji to zabranjuje; nego je razlog to što javno krivovjerje u potpunosti isključuje članstvo u Crkvi: “Zapravo samo oni koji su kršteni i koji ispovijedaju pravu vjeru trebaju biti uključeni u članove Crkve... Za svaki grijeh, koliko god težak bio , takva je po svojoj vlastitoj naravi da odvoji čovjeka od Tijela Crkve, kao što to čini raskol ili krivovjerje ili otpadništvo…” (Papa Pio XII., Enciklika *Mystici Corporis* , br. 22-23).

To je također razmišljanje koje daje sam sveti Robert Bellarmine, koji se ne poziva na crkveno zakonodavstvo, već na činjenicu da očiti (=javni) heretik “per se... prestaje biti kršćanin i član tijela Crkve. ” Ali ako netko zbog javnog krivovjerja nije sposoban ni biti *članom Crkve, onda još manje može biti poglavar* Crkve! To je logično, jer "apsurdno je zamisliti da onaj tko je izvana može zapovijedati u Crkvi" (Papa Lav XIII., Enciklika *Satis Cognitum* , br. 15).

Štoviše, dogma je svete katoličke vjere da je Crkva *jedna* : “Vjerujem … u *jednu* , svetu, katoličku i apostolsku Crkvu” (*Nicejsko vjerovanje*). Crkva je ujedinjena u vjeri i vlasti. Ali ako bi poglavar Crkve mogao ispovijedati vjeru koja se razlikuje od ostatka Crkve, tada bi to jedinstvo bilo uništeno, i daleko od toga da bude temelj i okosnica crkvenog jedinstva, papinstvo bi bilo njegovo uništenje. Nadalje, ako papa ima jednu vjeru, a ostatak Crkve drugu, *koju* vjeru onda treba imati član Crkve? Papina ili Crkvena? Sljedeće učenje pape Pija IX. naglašava ovu zagonetku:

> Uistinu, jedan jednostavan način da se ljudi natjeraju da ispovijedaju katoličku istinu jest da održavaju svoje zajedništvo i poslušnost Rimskom Papi. Jer nemoguće je da čovjek ikada odbaci bilo koji dio katoličke vjere, a da ne napusti autoritet Rimske crkve. U ovoj vlasti živi nepromjenjiva učiteljska služba ove vjere. Postavio ju je božanski Otkupitelj i stoga je predaja od apostola uvijek bila sačuvana.
>
> (Papa Pio IX., Enciklika *Nostis et Nobiscum* , br. 17)

“Heretički papa” jednostavno se ne uklapa u ovu jednadžbu.

Mogli bismo proizvesti još desetke ovakvih citata koji pokazuju nepodudarnost između katoličkog učenja o papinstvu i ideje heretičkog Pape, ali jednostavno ćemo zainteresiranog čitatelja uputiti na neki prethodni materijal na našem blogu koji se odnosi na ovo pitanje:

"Fr." Harrison nastavlja:

> Na temelju kanonskog prava iz dvadesetog stoljeća (koje se nalazi i u Zakoniku iz 1917. i 1983.), papa koji je ispunio kanonske uvjete za krivovjerje — to jest, koji je uporno sumnjao ili nijekao jednu ili više istina u koje treba vjerovati s božanskom i katoličkom vjerom (usp. 1983 Code 751; 1917 Code 1325 §2) — ne bi imao *moralno pravo* pred Bogom biti papa. Stoga bi njegov ostanak na dužnosti bio *nezakonit* . Ipak, kad bi odbio podnijeti ostavku, on bi doista bio papa u smislu da bi njegovi akti papinskog upravljanja i dalje bili *valjani* pred Bogom i Crkvom.

Ovo je Harrisonova središnja teza ukratko, koju on nastoji dokazati u ostatku svog članka. To je svakako mistificirajući argument, jer australski teolog počinje razmatrajući stvar samo u smislu *kanonskog* prava, ali zatim odmah iznosi *moralnu* tvrdnju ("ne bi imao *moralno pravo* pred Bogom") prije nego što izvuče *kanonski* zaključak da bilo bi "nedopušteno" da papa koji je postao heretik ostane na dužnosti.

Pogledajmo pobliže Harrisonovu argumentaciju da vidimo može li izdržati kritičko ispitivanje:

> Neki sedevakantisti tvrde da je izbor kardinala Angela Roncallija 1958. za papu Ivana XXIII. bio nevažeći jer je prethodno pao u krivovjerje i/ili što je potajno postao slobodni zidar dok je djelovao kao papinski nuncij u Parizu, čime se stavio izvan Crkve. (U to vrijeme članstvo u slobodnim zidarima značilo je to automatskim, ili *latae sententiae* , izopćenjem.)

Bilo što što je Angelo Roncalli (ili bilo koji drugi papinski pretendent Novus Ordo) možda tajno učinio je irelevantno za raspravu jer da bi se uzrokovao gubitak članstva u Katoličkoj crkvi, svako odstupanje od vjere mora biti *javno* , budući da je Crkva vidljiva organizacija a članstvo - ili nedostatak istog - javna je stvar. Tko god tvrdi da Ivan XXIII. nije valjani papa zbog *tajne* krivovjerja ili tajnog masonskog članstva, argumentira neutemeljeno, a Harrison je u pravu kada tome prigovara.

Središnja teza "Bijeli dim, valjani papa", međutim, zaobilazi cijelo pitanje o tome tko je bio ili nije bio javni ili privatni heretik prije izbora za papu, i umjesto toga tvrdi da bi se čak i javni heretik valjano uspeo na papinstvo. :

> Ovdje neću pokušati istražiti i ocijeniti takve optužbe, jer, čak i da su istinite, rezultirajuće ekskomunikacije - koliko god to iznenađujuće zvučalo - ne bi diskvalificirale kardinala Roncallija da bude valjano izabran za Papu. To jasno pokazuje poseban crkveni zakon koji uređuje konklave. U to je vrijeme mjerodavno zakonodavstvo bilo ono utvrđeno u Apostolskoj konstituciji *Vacantis Apostolicae Sedis* (8. prosinca 1945.) pape Pija XII.
>
> Ovaj dokument uključuje posebnu odredbu - na prvi pogled zapanjujuću - koja je zapravo bila uvelike uključena u sve ostale papinske zakone za konklave od četrnaestog stoljeća nadalje. (Najnoviji zakonodavni akt o ovoj temi je apostolska konstitucija Ivana Pavla II. *Universo* [*sic*] *Dominici Gregis* , izdana 22. veljače 1996.) Relevantni zakon koji je postavio Pio XII. glasi kako slijedi:
>
> „Nitko od kardinala ne smije ni na koji način, ili izlikom ili razlogom bilo kakvog izopćenja, suspenzije ili interdikta, ili bilo koje druge crkvene zapreke, biti isključen iz aktivnog ili pasivnog izbora vrhovnog pape. Ovime obustavljamo takve cenzure isključivo u svrhu navedenih izbora; u drugim vremenima neka ostanu u snazi" (*VAS* 34). *Aktivan* u ovom kontekstu znači da takav kardinal može glasovati na izborima, dok *pasivan* znači da i sam može biti biran.

Nema sumnje da g. Harrison misli da je zakucao protiv sedevakantizma ovdje, ali zapravo je samo otkrio vlastitu nesposobnost po pitanju o kojem se usuđuje da pontifikuje, kao što ćemo sada pokazati.

Zakonodavstvo pape Pija XII doista ukida sve ekskomunikacije s kardinala dok su u konklavi, ali - i to je Harrisonova velika greška - crkvena zapreka ekskomunikacije nema nikakve veze s time zašto javni heretik ne može biti Papa. Ono što javnog heretika sprječava da bude valjano izabran za papinstvo je upravo njegovo *javno krivovjerje* , a ne neka ekskomunikacija koju Crkva nameće kao *rezultat* javnog krivovjerja (i koju ima moć ukinuti u bilo kojem trenutku).

Javno krivovjerje je *božanska* prepreka za postizanje papinstva, dok je ekskomunikacija samo *crkvena* (ljudska) prepreka. Budući da je Pio XII bio samo Papa, a ne Bog, očito je jedino mogao ukloniti *crkvene* prepreke kardinalima koji su sudjelovali u konklavi, što je upravo ono što je rekao da radi: "Nitko od kardinala ne smije ni na koji način, ili izlikom ili razlogom bilo kakvog izopćenja, suspenzije ili interdikta bilo koje vrste, ili bilo koje druge *crkvene* zapreke , biti isključeni iz aktivnog i pasivnog izbora vrhovnog poglavara" (Apostolska konstitucija *Vacantis Apostolicae Sedis* , br. 34; kurziv i podcrtavanje dodano).

Harrison je počinio zabludu slučajnosti, brkajući slučajnost (izopćenje) s suštinskim (javna hereza):

> Zabluda slučajnosti sastoji se u zamjeni slučajnog (ili nebitnog) za bitno. Neke stvari se potvrđuju ili negiraju subjektu na temelju nečega što je za njega bitno. Druge stvari se potvrđuju ili negiraju subjektu na temelju nečega što za njega nije bitno. Pobrkati ovo dvoje znači počiniti zabludu nesreće.
>
> (Edward P. Simmons, *Znanstveno umijeće logike* [Milwaukee, WI: Bruce Publishing, 1961.], str. 300)

Javno krivovjerje *doista* povlači za sobom automatsko izopćenje (vidi Kanon 2314 §1), ali nije automatsko izopćenje ono što nekoga inherentno čini nesposobnim za postizanje ili zadržavanje službe u Crkvi - to čini javno krivovjerje.

Ovo postaje jasnije kada razmotrimo što ekskomunikacija jest i što čini. Da bi se prestalo biti članom Crkve, nije *potrebno* biti izopćen. I zapravo, *neki* izopćenici *ostaju* članovi Crkve (više o tome za koji trenutak). Drugim riječima, gubitak članstva u Crkvi i ekskomunikacija, iako povezani, dvije su *suštinski različite* stvari — jedno može trpjeti jedno bez drugog. Budući da Harrison propušta ovu ključnu razliku, on spaja oba pojma i tretira ih kao ekvivalentne i međusobno zamjenjive. Nije ni čudo što je rezultat loša teologija!

Pogledajte ponovno kako papa Pio XII. definira članstvo u Crkvi: „Zapravo samo oni koji su kršteni [krštenje] i ispovijedaju pravu vjeru [bez krivovjerja], a koji nisu bili toliko nesretni da su se odvojili od jedinstva Tijela [nema raskola], ili su bili isključeni od strane legitimne vlasti zbog počinjenih teških grešaka [nema ekskomunikacije]" (Enciklika *Mystici Corporis* , br. 22). Papa ovdje nabraja četiri uvjeta koja se moraju potvrditi da bi se bio član Katoličke crkve: Netko mora biti kršten, ne smije biti heretik, ne mora biti raskolnik i ne mora biti ekskomuniciran.

Primijetite kako je ekskomunikacija u potpuno odvojenoj kategoriji od hereze ili raskola. To je zato što iako Crkva sigurno nameće automatsku ekskomunikaciju svim hereticima i raskolnicima, to je samo *crkvena* kazna i nije ono što u konačnici *uzrokuje* gubitak članstva u Crkvi:

> U ranim godinama riječ *ekskomunikacija* bila je generički izraz koji se koristio za označavanje svih crkvenih kazni i lijekova. Posljedično, povijest cenzure ekskomunikacije vrlo je usko povezana s onom crkvenih kazni općenito; ponekad su tako blisko povezani da ih je nemoguće razlikovati.
>
> …[Priopćenje] je cenzura, to jest kazna kojom se krštenoj osobi, prijestupniku i pokorniku, oduzimaju neka duhovna dobra ili dobra pripojena duhovnim stvarima, sve dok ne prestane biti pokornik i ne bude razriješena. Cenzura je kazna, odnosno uskraćivanje nekog dobra, koju izriče legitimna vlast za ispravljanje prijestupnika i kažnjavanje prijestupa. To je duhovna kazna, ne samo zato što proizlazi iz duhovne moći i nanosi se u duhovnu svrhu, nego posebno zato što osobu lišava duhovnih dobara, iako sekundarno lišava i vremenitih dobara. Štoviše, to je medicinska kazna, jer je njezina primarna i neposredna svrha ispravljanje prijestupnika.
>
> … Ima li Crkva namjeru izopćenjem nekoga potpuno lišiti članstva u Crkvi, ili namjerava samo lišiti delikventa blagoslova i prava koja prate članstvo? U odgovoru na ovo pitanje većina novijih dogmatskih teologa pravi razliku između tolerati *[* "onih koje treba tolerirati"] i *vitandi* ["onih koje treba izbjegavati"]. Prema općem mišljenju, *tolerati* ne prestaju biti članovi Crkve, jer Crkva ih, ukoliko ih tolerira, ne isključuje posve iz svoje palete. Što se tiče vitandija *,* općeprihvaćenije mišljenje tvrdi da oni prestaju biti članovi Crkve, budući da su, barem privremeno, odsječeni od svakog vanjskog zajedništva s Crkvom. [Fr. Adolphe] Tanquerey primjećuje da pitanje nema praktične važnosti, budući da Crkva ima običaj proglasiti *vitandi* samo notorne heretike i raskolnike koji su već prestali biti članovi Crkve zbog notorne hereze ili raskola .
>
> (Vlč. Francis Edward Hyland, *Excommunication: Its Nature, Historical Development and Effects* [Washington, DC: The Catholic University of America Press, 1928.], str. vii, 1-2, 9; kurziv dan; podcrtavanje dodano.)

Pazite, dakle: iako ekskomunikacija može staviti nekoga izvan Crkve, nije nužno da netko bude ekskomuniciran da bi izgubio članstvo u Crkvi. Notorni heretici i raskolnici, kao što je gore navedeno, prestaju biti članovi Crkve ne zbog izopćenja koje im je nametnuo zakon Crkve, već zbog toga što su javni nekatolici, status koji je inherentno nespojiv s biti član Crkve. Stoga je božanski zakon, a ne crkveni, ono što ih stavlja izvan Crkve.

Zato papa Pio XII. izričito uči da „nije svaki grijeh, ma kako težak bio, po *svojoj naravi* odvojiti čovjeka od Tijela Crkve, *kao što to čini raskol ili krivovjerje ili otpadništvo* " (Enciklika *Mystici Corporis)* . , n. 23; kurziv dodan). Reći suprotno, uključilo bi nekoga u nepodnošljivu kontradikciju, jer bi netko morao tvrditi da netko može biti *i* javni katolik *i* javni nekatolik u isto vrijeme.

Nažalost, gospodin Harrison sve ovo ignorira i tako potpuno krivo predstavlja problem. Za njega, ono što izbacuje javnog krivovjerca ili otpadnika iz krila Crkve nije priroda samog grijeha, već samo crkvena kazna koju je Crkva propisala takvim ljudima. Budući da je Pio

XII. propisao da se ova kazna — ekskomunikacija — ukida s kardinala tijekom konklave, Harrison trijumfalno zaključuje da sedevakantisti nemaju opravdanja. Jao, ovdje je bivši profesor teologije tog “pontifikalnog” sveučilišta samo otkrio da ne zna što govori.

Nastavljajući s Harrisonovim esejem, sada prelazimo s manjkave argumentacije na čisti apsurd:

> Može se činiti nevjerojatnim da crkveni tradicionalni zakon daje sve od sebe kako bi hereticima, otpadnicima i slobodnim zidarima, između ostalih, omogućio izbor na Petrovu stolicu. Ne bi li takvi neprijatelji Crkve trebali biti prvi isključeni iz sudjelovanja u nečem tako svetom?
>
> Na prvi pogled sigurno bi se tako činilo. Ali kratko razmišljanje pokazuje da je takvo zakonodavstvo potrebno upravo kako bi zaštitilo papinstvo od nesreće za koju sedevakantisti tvrde da ga je sada zapravo zadesila: Crkva bez vidljive glave i stoga bez vidljivog jedinstva, Crkva čije strukture leže u krajnjem kaosu .

Dakle, prema Harrisonu, navodno se radi o tome da Bog štiti svoju Crkvu da heretik, otpadnik ili slobodni zidar može valjano doći do papinstva ! *Nasuprot tome, rečeno nam je, da bi krivovjerac ili otpadnik valjano* zauzeo papinsku službu predstavljalo bi neku veliku "nesreću" za Crkvu! Ovo nije samo komično, nego je i uvredljivo za pobožne uši, krajnje besmisleno i uvreda Bogu i Svetoj Majci Crkvi. Ali štoviše, vidljivi poglavar koji očito nije *katolik* ne čuva ništa za gospodina Harrisona, jer takav čovjek ne može biti načelo jedinstva u Crkvi, jer on sam nije dio ovog jedinstva vjere.

Da dodatno ilustriramo koliko je Harrisonova tvrdnja apsurdna, razmotrimo stanje “Katoličke crkve” od II. vatikanskog sabora. Pogledajte što je sve učinjeno od strane papa Novus Ordo i pod njihovim nadzorom. Kako točno reći da su svo ovo uništenje, bogohuljenje, svetogrđe, krivovjerje i bezbožnost pokrenuli *istinski namjesnici Isusa Krista* (a ne antikatolički uzurpatori i šarlatani) štiti Crkvu? To nema ni najmanjeg smisla. Ali onda, očito ni *Katolička enciklopedija* nije svjesna ove ogromne prepreke protiv crkvene nesreće: “Naravno, izbor heretika, raskolnika ili žene bio bi ništavan” (sv “ Papinski izbori”). Harrison bi mogao proširiti svoju tezu i na ženske "pape", jer bi po istoj logici i to trebalo spriječiti veću nesreću.

Nastavimo s australskim teologom:

> Moramo upamtiti da se neki prijestupi koji nose kaznu izopćenja *latae sententiae* , poput hereze, mogu počiniti u velikoj tajnosti bez ikakvog javnog znanja o tome. Stoga, kad bi crkveni zakon zahtijevao da kardinal bude slobodan od svake crkvene osude kako bi bio podoban za papinstvo, glasači općenito ne bi imali nikakvog jamstva da neki kandidat nije zapravo nepodoban zbog nekog tajnog zločina kojim je doveo do ekskomunikacije. Birači bi mogli nesvjesno provesti nevaljane izbore, u kojem slučaju "papa" kojeg su izabrali ne bi bio pravi papa. Nevaljanost njegovih djela tada bi bila svojevrsni duhovni rak koji tiho uništava vitalne strukture Crkve iznutra. Biskupi koje je on imenovao ne bi imali pravo upravljati svojim biskupijama. Nikakvi zakoni koje je on donio ne bi bili obvezujući za Crkvu. Konkretno, kardinali koje je on imenovao ne bi bili valjani izbornici budućeg pape. Kako bi se onda, ako se uopće, mogao vratiti pravi papa? Tko bi bio kompetentan odlučivati?

To je istina što se tiče toga, ali opet nije bitno. Ono što se moglo ili ne mora dogoditi *u tajnosti* je nevažno jer samo kada su grijesi krivovjerja, raskola i otpadništva *javni* , uzrokuju gubitak članstva u Crkvi (usp. Mgr. Gerardus van Noort, *Dogmatska teologija II: Kristovo Church* [Westminster, MD: Newman Press, 1957.], str. 241-242), kao što smo već objasnili. Modernistička revolucija sekte Vatican II bila je tako uspješna ne zbog *tajnih* heretika koji vode glavnu riječ, već zbog *javnih* !

To je cijeli problem: Krivovjerje je otvoreno, i desetljećima utječe i zaražuje vjernike Novus Ordoa diljem svijeta, jer heretički pseudo-autoriteti šire ovaj heretički otrov po cijeloj crkvi. Zato je tako raširen gubitak vjere. To je zato što je sve *javno* , a ne tajno.

Dakle, Harrisonov argument o tome kako izbor *tajnog* heretika za papinstvo mora biti valjan točan je što se tiče toga, ali to je štetno. Nijedan sedevakantski argument nije utemeljen na *tajnoj* herezi.

Velečasni Harrison nastavlja:

> U svakom slučaju, kanonsko pravo jasno kaže da takav papa [koji postane heretik za vrijeme svog papinstva] neće izgubiti svoju moć da valjano upravlja Crkvom, čak ni javnim izražavanjem heretičke doktrine. U Zakoniku [Kanonskog prava] iz 1917. nalazimo da otpadnici i heretici izlažu *latae sententiae* (*ipso facto*) izopćenje (kanon 2314 §1), ali trebamo razmotriti druge kanone kako bismo vidjeli kako se izopćenje odnosi na gubitak crkvene službe .

Još jednom, Harrison brka javnu herezu i trenutni gubitak službe koji se događa automatski zbog nje (bez obzira na crkveni zakon) s kaznom izopćenja koju Crkva nameće. Budući da spaja ove dvije suštinski različite stvari, zaključci koje izvlači nisu primjenjivi, naime:

> Kanon 2263 navodi da je ekskomuniciranoj osobi, kao što bismo očekivali, "zabranjeno vršenje crkvenih službi ili dužnosti" - prva među kojima je, naravno, papinstvo. Međutim, sljedeći kanon (2264) potvrđuje sljedeće: “Čin jurisdikcije koji izvrši ekskomunicirana osoba, bilo u unutarnjem ili vanjskom forumu, nedopušten je; a ako je izrečena osuđujuća ili deklaratorna kazna, ona je također nevažeća, ne dovodeći u pitanje kanon 2261 §3; inače vrijedi." (Ovdje citirani drugi kanon, 2261 §3, čini iznimku od ove nevaljanosti kada se radi o slučaju službeno ekskomuniciranog svećenika koji daje odrješenje nekome u smrtnoj opasnosti.)
>
> Ove posljednje četiri riječi - "inače vrijedi" - vrlo su značajne. Pretpostavimo da je ovaj papa, čiju valjanost izbora nitko ne osporava, odbio priznati da je zapao u herezu. Budući da nijedna druga zemaljska osoba ili autoritet - čak ni svi ostali biskupi okupljeni na ekumenskom saboru - ne bi bili nadležni izreći osuđujuću presudu protiv ovog pape ili proglasiti da je on podvrgnut izopćenju, iz crkvenog prava proizlazi da, ako odbije podnijeti ostavku, svi njegovi akti jurisdikcije ostali bi valjani, iako bi bili nedopušteni. Dakle, iako bi ovaj papa teško uvrijedio Boga vršenjem svoje službe dok je pod (neproglašenom) ekskomunikacijom, svi njegovi službeni akti i dalje bi bili pravno valjani i obvezujući za članove Crkve.

Dotični kanoni govore o ekskomuniciranima *samima po sebi* , a ne o javnim hereticima ili otpadnicima *per se* , stoga je ono što kanoni kažu nevažno za temu o kojoj se radi. Činjenica da krivovjerci i otpadnici podliježu automatskom izopćenju po crkvenom zakonu samo je *slučajna* u cijeloj stvari. Netko može biti izopćen, a da nije krivovjerac ili otpadnik (primjerice, može se izopćiti zbog oskvrnjivanja Presvetog Sakramenta, zbog napada na Papu ili zbog osiguravanja pobačaja). Tretirajući ekskomunikaciju kao ono što *u biti* uzrokuje gubitak službe, međutim, Harrison je kriv za zabludu o nesreći, kao što smo već prije napomenuli, i stoga su njegovi zaključci sigurno pogrešni.

Harrisonovo spotikanje o zabludu o nesreći postaje još očiglednije u onome što kaže sljedeće:

> Postoji još jedan kanon u Zakoniku iz 1917. koji bi se na prvi pogled mogao činiti kao pravni temelj za tezu sedevakantista da bi papa mogao izgubiti svoju službu padajući u herezu nakon izbora na Petrovu stolicu. Kanon 188 §4 kaže da među radnjama koje automatski (*ipso facto*) uzrokuju gubitak službe bilo kojeg klerika, čak i bez ikakve izjave od strane poglavara, jest "javno odstupanje od katoličke vjere" (" *A fide catholica publice defecerit* “). Međutim, “javno odstupiti” od vjere jasno znači nešto drastičnije od davanja heretičkih (ili navodno heretičkih) izjava tijekom javnih govora ili dokumenata.
>
> Ovaj poseban uzrok gubitka crkvene službe nalazi se u odjeljku Zakonika koji se bavi ostavkom *na* takvu službu (kanoni 184–191) i dio je kanona koji navodi osam vrsta postupaka koje zakon tretira kao "prešutne ostavke .” Drugim riječima, to su radnje koje se sa sigurnošću mogu uzeti kao dokaz da dotični klerik *uopće ne želi nastaviti* obnašati dužnost koju je do tada obnašao, iako se možda nikad nije potrudio dati ostavku ili abdikaciju u pisanom obliku.

Lijepa stvar kada živimo 100 godina nakon što je prvi put objavljen *Zakonik kanonskog prava* iz 1917. je to što doista ne moramo nagađati što njegovo zakonodavstvo znači. Možemo jednostavno pogledati. I dok je Harrison radoznalo odlučio da to ne učini, mi smo presretni što možemo udovoljiti.

Kanon 188 n. 4 je *jedini* kanon koji se bavi automatskim gubitkom službe zbog hereze. Nije slučajno što je ovaj kanon (koji se nalazi u II. knjizi Zakonika *)* daleko od kanona koji govore o *kaznama* za crkvene zločine (Kanoni 2314ff., koji se nalaze u V. knjizi), a to je zato što automatski gubitak službe zbog javno odstupanje od vjere nije *kazna per se* , to je jednostavno inherentno nužna posljedica prestanka biti članom Crkve. Stoga je ovaj kanon naveden pod "gubitkom crkvenih službi" (" *de amissione officiorum ecclesiasticorum* ") u sklopu knjige II, "O osobama" (" *De Personis* "), u *Zakoniku kanonskog prava* .

Da je Harrison doista konzultirao neku literaturu prije Drugog vatikanskog sabora o tom pitanju, umjesto da jednostavno nudi svoja manjkava, poluobrazovana nagađanja, brzo bi uvidio svoju pogrešku:

> Jasno je očito da se pravi razlika između zaprijećene ili donesene kazne [Kanona 2314] s jedne strane i prešutnog odricanja [Kanona 188] s druge strane. Nigdje se u Kodeksu prešutno odustajanje ne naziva kaznom.
>
> (Vlč. Gerald V. McDevitt, *Odricanje od crkvene službe* [Washington, DC: Catholic University of America Press, 1946.], str. 116)

Zakonik *kanonskog prava* pazi da ovaj automatski gubitak službe nazove *prešutnom ostavkom* , a ne kaznom ili uskraćivanjem dužnosti.

Harrison pokušava malo zamutiti vodu u vezi s Canonom 188 n. 4, čineći da se čini kao da nema stvarnog utjecaja na stvar o kojoj se raspravlja, dok zapravo ne može biti *relevantnija* za to pitanje. On kaže:

> U takvom kontekstu, dakle, kanon 188 §4, govoreći o "javnom odmetnuću" (ili "napuštanju") katoličke vjere, može značiti samo onu vrstu odstupanja koje je očito i neosporivo pred cijelim svijetom, čak i pred doktrinarno nepismenih katolika i nekatolika. U ovoj vrsti prebjega dotični klerik *prestaje čak i ispovijedati* katoličku vjeru i očito nema ni najmanje želje nastaviti obnašati svoju prijašnju svećeničku službu.
>
> Ono što Kodeks ovdje razmatra bio bi, na primjer, svećenik koji se otvoreno pridruži protestantskoj sekti ili masonskoj loži ili koji se deklarira kao ateist i pridruži se Komunističkoj partiji. U tako tužnim slučajevima kao što su ovi, uobičajeno je da se dotični svećenik jednostavno spakira i ode, a da se uopće nije potrudio podnijeti formalno pismo ostavke svom biskupu.

Ovdje ne moramo ponovno izmišljati kotač. Dok Harrison nastoji podići ljestvicu na umjetno visoku razinu koja javno prebjeg čini mnogo težim za dostizanje od "puke" krivovjerja, istina je da ni crkveni zakon ni crkvena doktrina ne zahtijevaju dodatne uvjete koje treba provjeriti iznad onih za javnost krivovjerje ili otpadništvo, kao što ćemo sada vidjeti (pitanje raskola je malo škakljivije, budući da čisti raskol tehnički nije odstupanje od vjere *nego* od kršćanskog milosrđa, ali to nas se pitanje ne mora ovdje ticati jer se ne bavimo ionako čisti raskol u slučaju papa Novus Ordo).

Na kojoj osnovi Harrison inzistira na tome da "javno prebjeg" *mora* značiti da je napuštanje vjere očito čak i "doktrinarno nepismenim katolicima i nekatolicima"? On ne nudi ništa osim vlastitog uvjerenja. Unatoč tome, australskom teologu ovaj argument neće biti od pomoći, jer kada se pitaju *"* doktrinarno nepismene katolike i nekatolike", svi *znaju* da katolicizam od Drugog vatikanskog sabora nije *katolicizam* prije Drugog vatikanskog sabora. *Svi to znaju* , osim šačice duša koje to tvrdoglavo poriču, a to su oni u "konzervativnom" Novus Ordo taboru poput Harrisona.

U svakom slučaju, ne trebamo spekulirati o bilo kojoj od ovih kanonskih stvari koje Harrison iznosi. Možemo jednostavno učiniti ono što *on nije učinio* , a to je okrenuti se izvorima prije Drugoga vatikanskog sabora i "potražiti". Evo što nalazimo:

> Prešutni odustanak, ili kako se ponekad naziva, ekvivalentni odustanak, rezultat je određenih izričito utvrđenih činjenica , koje, posebnom dispozicijom zakona i same po sebi , bez formalnosti predočenja, prihvaćanja ili izjave, proizvode isti učinak kao izričiti [=eksplicitno] ostavka . Kanon 188 taksativno nabraja činjenice koje proizvode prešutnu rezignaciju. Jedina vjerojatna činjenica koja bi mogla utjecati na biskupsku službu jest ona javnog odstupanja od vjere [kanon 188 n. 4]. Ovaj zločin ne pretpostavlja unutarnji, pa čak ni vanjski, već okultni čin, već javno odstupanje od vjere kroz formalno krivovjerje, ili otpadništvo, sa ili bez pripadnosti drugoj vjerskoj zajednici . Jednostavan raskol bez hereze ne bi bio dovoljan da predstavlja prešutnu ostavku. Javni karakter ovog zločina mora se shvatiti u svjetlu kanona 2197 n. 1. Dakle, ako bi biskup bio kriv za ovu povredu i ta činjenica bila otkrivena većem dijelu grada ili zajednice, zločin bi bio javan, a see ipso *facto* postaje upražnjen.
>
> (Vlč. Leo Arnold Jaeger, *The Administration of Vacant and Quasi-Vacant Dioceses in the United States* [Washington, DC: Catholic University of America Press, 1932.], str. 81-82; podcrtavanje dodano.)

Dobro zabilježite: Autor fr. Leo Jaeger, javno odstupanje od vjere naziva *činjenicom* koja *sama po sebi* proizvodi prešutnu ostavku na dužnost. Što predstavlja odstupanje od vjere? Vrlo jednostavno, "formalno krivovjerje ili otpadništvo, sa ili bez pripadnosti drugom vjerskom društvu". Koliko je javno "javno"? Upućujemo se na definiciju danu u kanonu 2197 n. 1 : "Delikt je: 1.º Javan, ako je već poznat ili je u takvim okolnostima da se može i mora razborito procijeniti da će lako postati poznat."

Nema tu velike misterije, a Harrisonov pokušaj da je pretvori u nešto "drastičnije od davanja heretičkih ... izjava tijekom javnih govora ili dokumenata", bespotreban je: Svaki istinski čin javnog krivovjerja, ma koliko bio neznatan, *je* prestankom ispovijedanja katoličke vjere. Što se tiče dotičnog prijestupnika koji nema “ni najmanju želju nastaviti obavljati svoju prethodnu službenu dužnost”, ovo je još jedan izmišljeni zahtjev s Harrisonove strane. *Želja* počinitelja je potpuno nebitna. On može vrlo lako nastojati ostati na dužnosti kako bi mogao učiniti još veću štetu Crkvi, ali dobrovoljni vanjski javni čin odstupanja od vjere predstavlja istinsku *ostavku* na dužnost. Ostavka nije samo *pretpostavljena* , kao što se čini da Harrison sugerira; to je *stvarno* , iako prešutno.

Još jednom, ne treba nam vjerovati na riječ. Provjeri:

> Sve što je potrebno jest da klerik učini jedno od djela ili odgovara za jedan od propusta kojima zakon pripisuje učinak prešutnog odricanja od službe. U stvarnosti prešutno odricanje nalikuje lišenju, ali se ne može smatrati lišenjem jer ga zakon naziva prešutnim odricanjem.
>
> …
>
> Upražnjeno mjesto nastaje postavljanjem ovih akata, čak i ako bi osoba u trenutku podnošenja akta očitovala svoju namjeru zadržavanja dužnosti. Prešutno odustajanje događa se usprkos svakoj suprotnoj namjeri od strane obnašatelja dužnosti.
>
> …
>
> Tako odstup od vjere može biti javan zbog činjenice da je već poznat značajnom dijelu zajednice. Zakon ne propisuje nikakav poseban broj koji je neophodan za istaknuti dio zajednice. Određivanje ove točke prepušteno je čovjekovoj razboritoj prosudbi. Osim što je javno zbog stvarnog razotkrivanja, odstup od vjere može biti javan i zbog činjenice da okolnosti tjeraju na zaključak da će se lako razotkriti u budućnosti. Dakle, ako je samo nekoliko rječivih osoba svjedočilo odmetnuću od vjere, ili ako je jedini i jedini svjedok bila šutljiva osoba koja je kasnije prijetila da će razotkriti zločin zbog neprijateljstva koje je nastalo između njega i prijestupnika, delikt bi bio javnosti u smislu kanona 2197, br. 1.
>
> (McDevitt, *Odricanje* , str. 113, 114, 139; podcrtavanje dodano.)

Harrison je sve ovo mogao sam otkriti da se potrudio potražiti. Zašto nije?

Pred kraj “Bijeli dim, valjani papa”, autor završava stvari izjavom onoga što se 2001. možda činilo sigurnim za reći, ali što mu se sada, 2017., obrušilo u lice, zahvaljujući neumornom napori “pape” Franje:

> Sasvim je očito da nitko od pokoncilskih papa nikada nije djelovao ni na koji način koji bi se iole mogao usporediti s ovakvim "javnim odstupima" od vjere. Sedevakantisti moraju priznati da su ovi stanari Apostolske palače, koje svijet priznaje kao pape, svi barem *javno izjavili* da su katolici tijekom svojih pontifikata i pokazali sve javne znake namjere da nastave obnašati papinsku dužnost do svoje smrti.

Iako ni na trenutak ne prihvaćamo Harrisonovu vlastitu izmišljenu verziju "javnog prebjega", koja, kao što smo vidjeli, nije ničim potkrijepljena, ipak u ovom trenutku čovjek za kojeg vjeruje da je namjesnik Isusa Krista na zemlji - otpadnik Isusovac Jorge Bergoglio, "papa" Franjo — prilično je ispunio *sve* standarde javnog odstupanja od vjere, kao što se može provjeriti na našoj posebnoj tematskoj stranici ovdje:

Krivovjerja, pogreške, bogohuljenja i skandali "pape" Franje

Harrison završava svoj članak sažimanjem:

> 1. Tradicionalno i trajno pravo Crkve, izraženo više puta u papinskim konstitucijama sve od srednjeg vijeka, dopušta heretičkom ili otpadničkom kardinalu da u potpunosti sudjeluje u papinskoj konklavi, pa čak i da bude izabran za papu. Ako je mogao valjano *postići* papinstvo kao heretik ili otpadnik, sigurno ga je mogao valjano *zadržati* , čak i dok ostaje u tom nesretnom duhovnom stanju.

Budući da brka slučajno (izopćenje) s bitnim (javno krivovjerje/otpadništvo) u svojoj argumentaciji, Harrisonov temeljni argument pada. Primjenjujući na javne heretike i otpadnike ono što papinski zakon o sudjelovanju u konklavama pripisuje samo izopćenicima, Harrison pogrešno zaključuje da javni heretici i otpadnici mogu zakonito i valjano biti izabrani za papu. U prilog svojoj apsurdnoj tezi, Harrison ne navodi nikakav autoritet za tumačenje; on cijeli svoj slučaj argumentira vlastitim mišljenjem o značenju tekstova kanonskog prava koji se, uglavnom, niti ne odnose na predmetno pitanje. Rezultat je u skladu s tim labav.

Harrisonova pretjerano samouvjerena tvrdnja da "tradicionalni i trajni zakon Crkve, izražen opetovano u papinskim konstitucijama još od srednjeg vijeka, dopušta heretičkom ili otpadničkom kardinalu da u potpunosti sudjeluje u papinskoj konklavi, pa čak i da bude izabran za papu" ne uzima se u obzir. još jedan dokaz koji mu proturječi: Apostolska konstitucija *Cum Ex Apostolatus* pape Pavla IV iz 1559. godine . Ovaj magistralni dokument iznimno je relevantan, ne samo zato što u velikoj mjeri čini dio "tradicionalnog … prava Crkve, izraženog više puta u papinskim konstitucijama još od srednjeg vijeka", već i zato što je jedan od izvornih dokumenata Kodeksa sv *. Kanonsko pravo* navodi kako se odnosi na kanon 188 . O tome kako javno odstupanje od vjere utječe na postizanje crkvene službe, apostolska konstitucija pape Pavla IV. kaže:

> … ako se ikada u bilo koje vrijeme pojavi da bilo koji biskup, čak i ako djeluje kao nadbiskup, patrijarh ili primas; ili bilo koji kardinal gore navedene Rimske crkve, ili, kao što je već spomenuto, bilo koji legat, ili čak rimski papa, prije svog promaknuća ili uzdizanja za kardinala ili rimskog pape, odstupio je od katoličke vjere ili pao u neko krivovjerje :
>
> (i) promaknuće ili uzdizanje, čak i ako je bilo neosporeno i uz jednoglasnu suglasnost svih kardinala, bit će ništavno, nevaljano i bezvrijedno ;
> (ii) neće biti moguće da stekne valjanost (niti da se kaže da je time stekla valjanost) kroz prihvaćanje službe, posvećenja, naknadne ovlasti, niti kroz posjedovanje uprave, niti kroz pretpostavljeno ustoličenje rimskog pape, ili štovanje, ili poslušnost koju mu svi daju, niti kroz protek bilo kojeg vremenskog razdoblja u prethodnoj situaciji;
> (iii) neće se ni na koji način smatrati djelomično legitimnim;
> (iv) nikome tko je na taj način promaknut u biskupe, ili nadbiskupe, ili patrijarhe, ili primase ili uzdignut u kardinale, ili kao rimski papa, neće se dati nikakva ovlast, niti će se smatrati da je tako dodijeljena bilo u duhovnom ili vremenska domena;
> (v) sve i sve njihove riječi, djela, radnje i akti, bez obzira na to kako su napravljeni, i bilo što što bi moglo dovesti do toga, bit će bez snage i neće davati nikakvu stabilnost niti bilo kakvo pravo bilo kome;
> (vi) oni koji su na taj način unaprijeđeni ili uzdignuti automatski će biti lišeni, bez potrebe za bilo kakvom daljnjom izjavom, svih dostojanstava, položaja, časti, naslova, autoriteta, službe i moći.
>
> (Papa Pavao IV., Apostolska konstitucija *Cum Ex Apostolatus Officio* , br. 6; podcrtavanje dodano.)

Toliko o tome.

Ovdje nije poanta tvrditi da je svaki aspekt ove apostolske konstitucije nekako impliciran u Kanonu 188. Umjesto toga, mi to držimo kao ogledalo Harrisonovih brzopletih i pogrešnih tvrdnji o tome kako Bog štiti svoju Crkvu. Kao što je vidljivo iz zakonodavstva pape Pavla, sedevakantička pozicija nipošto nije u suprotnosti s Božjom brižnošću za Svetu Majku Crkvu - naprotiv, ona je s njom posve u skladu. Upravo kako bi spriječio nesreću “heretičkog pape” Pavao IV je u ovom zakonu naveo da izbor heretika, čak i ako bi bio jednoglasno izabran, nema nikakvu valjanost i ne može kasnije zadobiti valjanost. Ipak, Harrison želi da vjerujete kako je imati krivovjernog *papu* gore nego imati krivovjernog *papu* . To bi sigurno bila novost za papu Pavla IV.

Harrison nastavlja sa svojim sažetkom i završava svoj članak:

> 2. Papa koji je započeo svoj pontifikat kao ortodoksni katolik, ali je formalno postao krivovjerac ili otpadnik tijekom svog pontifikata bi time zakonski izazvao ekskomunikaciju. Međutim, čak i ako njegovo krivovjerje ili otpad postane javno vidljivo, nepostojanje bilo kojeg nadležnog tijela na zemlji koje bi moglo zakonito *proglasiti* njegovu ekskomunikaciju značilo bi da, ako odbije dati ostavku i nastavi inzistirati na izvršavanju djela papinskog autoriteta, ta djela , iako nezakonito korišten, i dalje bi bio valjan. Drugim riječima, on bi još uvijek bio *pravno* pravi papa kojeg bismo morali prepoznati i slušati u svemu osim u grijehu, iako bi na unutarnjoj razini na kojoj djeluje milost mogao biti potpuno odvojen od Kristova mističnog tijela.
>
> Dakle, kada se bijeli dim diže iz Vatikana označavajući da je kardinalski kolegij izabrao novog papu, uvjereni smo da je taj papin autoritet valjan. Tako Bog čuva svoju Crkvu od mogućnosti da bude bačena u kaos tako što će ostati bez zemaljske vlasti.

I stoga su Harrisonovi sljedbenici uvjereni svake večeri, znajući da, iako je rušenje katoličanstva od strane papa Drugoga vatikanskog sabora valjano *,* sasvim sigurno nikada nije bilo *dopušteno* - i nekako je ovo sjajno svjedočanstvo kako Bog čuva svoju Crkvu da ne bude bačena u kaos! Što reći na takve lakrdije?

Kakvu zaštitu Svetoj Majci Crkvi dodaje da, iako je *Novus Ordo Missae* Pavla VI. nametnut *valjano* , nije nametnut *dopušteno* ? Jesu li vjernici na bilo koji način zaštićeni od duhovne ozljede time što znaju da je "sveti" Ivan Pavao II valjani svetac, ali ne i dopušteni svetac? Kakve, na kraju krajeva, veze ima reći da je neki pontifikat bio valjan, ali ne i dopušten? I zar "nezakoniti" papa ne bi mogao proglasiti svoja vlastita djela, zapravo cijelu svoju vladavinu, savršeno dopuštenom?

Gotovo šest desetljeća postojanja sekte Novus Ordo dokazalo je izvan svake sumnje da ono što Svetu Majku Crkvu baca u veći kaos nije *ostavljanje* bez vladajuće vlasti na neko vrijeme - koliko god to bilo zastrašujuće - nego upravo upravo ono što Harrison nudi kao lijek, naime, priznanje javnog heretika ili otpadnika kao valjanog Kristovog namjesnika. *To* je ono što je modernističkoj revoluciji dalo svu njenu vatrenu moć:

> Sva snaga koncilske pobune proizlazi iz činjenice da ju je očito nametnuo autoritet (Katoličke) Crkve. Koliko bi biskupa, svećenika, redovnika i laika progutalo laži krivovjeraca da nisu vjerovali da ih na to obvezuje glas Kristova namjesnika na zemlji? Dovođenje u pitanje autoriteta ovih ljudi čini njihovu revoluciju sumnjivom autentičnošću.
>
> (John Lane, “U vezi s SSPX dosjeom o sedevakanizmu” , str. 65)

Ako je "Fr." Harrison želi tražiti Boga koji čuva svoju Crkvu "od mogućnosti da bude bačena u kaos", trebao bi ga pronaći u utješnoj činjenici da niti jedan jedini čin "papa" Drugoga vatikanskog sabora nije bio valjan, a cjelokupno uništenje mi svjedočili - od Drugog vatikanskog sabora do "nove mise" do lažnih svetaca i bezbrojnih zlih disciplina i praksi - nikada nisu dolazili od legitimne vlasti koju je uspostavio Krist, već samo od

šarlatana "koji kažu da su apostoli, a nisu" (Apoc 2 :2), koji su pokušali “zavesti (ako je moguće) i izabrane” (Mt 24,24) kao dio “operacije zablude, da vjeruju laži: da budu suđeni svi koji nisu vjerovali istini, nego pristali na bezakonje” (2 Sol 2,10-11).

Mnogo je manje opasno za stado besciljno tumarati bez pastira (usp. Mt 26,31), nego slijediti vuka u pastirskom ruhu u propast.

Dakle… bijeli dim, valjani Papa? Daleko od toga! Sve dok budu birali moderniste, bit će… *bijeli dim, anti-papa* !

Ugradite iz Getty Images
Sljedeći put nemoj tako brzo navijati...

Izvori slika: kompozit s elementima s youtube.com (snimka zaslona) i onepeterfive.com (izrezano) / catholic.com / Getty Images
Licence: poštena upotreba / poštena upotreba / Getty embed

Vatican II was convened to adapt the Catholic Church to Protestants and Schismatics @ TraditionInAction.org

traditioninaction.org/ProgressivistDoc/A_053_Kung_CCL.htm

Fr. Hans Kung has the merit of speaking frankly about the goals of Progressivism. In doing so, he becomes a useful source for us to know straightforwardly the intentions of this current.

Nothing could be more important than knowing its intention regarding Vatican II. What was the main reason for its convocation? Kung answers the question. Read his explanation *below*.

The article by Kung is a collaboration for a work coordinated by Fr. Alting von Geusau, director of the Dutch Documentary Center, published soon after Vatican II.

At right is the cover of the book *I grandi temi del Concilio* [The Great Themes of the Council]. *At right below*, photocopies of the Italian text. *Below*, we present our translation of the lines highlighted in yellow.

The Council was convened by the Holy Father to prepare for reconciliation. When he first announced it, he expressed this with extraordinary clarity, which is the reason why Vatican II .... was received with joy and hope everywhere. The Holy Father did not swerve from that purpose, and the observers of the great non-Catholic confessions present at all the sessions .... with their presence continuously reminded the conciliar fathers to not lose sight of the final aim of the Council: reconciliation with the separated Christians.

Then, the question arises: How can this reconciliation become a reality? It is not, as many Christians imagine - especially the Evangelicals, primarily by means of organized discussions and inter-confessional conferences of the leaders .... It is also not, as many Christians would desire - especially the Catholics, by tranquilly inviting the others to come to their own Church - as if the others had something for which they needed to be forgiven - or through the conversion of individuals .... or simply by a general reform of customs ....

Vatican II saw its mission in a very different way: reconciliation with the separated Christians can only be accomplished by means of a renewal of the Catholic Church herself.

The renewal of the Catholic Church leading toward reconciliation: this great goal can be reached by methodically realizing the legitimate desires of the others - Orthodox, Evangelicals, Anglicans and independent churches - under the light of the Gospel of Jesus Christ, which judges what is legitimate in those desires and what is not.

(Hans Kung, "La Riforma Liturgica del Concilio Vaticano II e la Riunione con I Cristiani Separati, in *I Grandi Temi del Concilio*, Rome: *Paoline*, 1965, pp. 103-105).

È vero, il Concilio è stato convocato dal Santo Padre per preparare la riconciliazione. Nel suo primo annuncio egli lo ha espresso con straordinaria chia-

rezza, ed è stata questa la ragione per cui il Vaticano II — molto diversamente dal Vaticano I — è stato accolto con gioia e speranza dal pubblico di tutto il mondo. Il Santo Padre non si è allontanato da questo proposito, e gli osservatori delle grandi confessioni non cattoliche presenti a tutte le discussioni fin qui tenute, e che hanno accesso agli Atti del Concilio, ricordano continuamente con la loro stessa presenza ai Padri Conciliari di non perdere di vista il fine ultimo del Concilio: la riconciliazione con i cristiani separati.

Ora si pone la questione: *in che modo* si potrà rendere reale questa riconciliazione? Non come molti cristiani, in particolare quelli evangelici, ritengono: primariamente con l'organizzare discussioni e conferenze interconfessionali al vertice, poiché i problemi stanno in radice, assai oltre il piano di discussioni organizzate. E neanche come vorrebbero molti cristiani, specialmente cattolici: richiamando tranquillamente gli altri nella propria Chiesa (come se gli altri avessero qualcosa da farsi perdonare) o mediante semplici conversioni singole (come se in tal modo si potesse arrivare a ristabilire l'unione con le comunità cristiane separate) oppure semplicemente a mezzo di una generale riforma dei costumi (come se a proposito di un processo unitario non si trattasse di sforzi diretti a fini del tutto speciali). Il Vaticano II vede il suo compito in modo ben diverso: la riconciliazione con i cristiani separati potrà attuarsi solo sulla base del *rinnovamento della stessa Chiesa cattolica.*

Attraverso il rinnovamento della Chiesa cattolica verso la riconciliazione: questo grande compito può essere assolto se il rinnovamento non avviene senza metodo, ma *con la realizzazione dei legittimi voti degli altri,* dei legittimi voti ortodossi, evangelici, anglicani, e delle Chiese indipendenti, al lume del Vangelo

di Gesù Cristo che giudica tra noi quello che c'è di legittimo in questi voti, e quello che non lo è. Natu-

Drugi vatikanski sabor je sazvan kako bi se Katolička crkva prilagodila protestantima i šizmaticima @ TraditionInAction.org

traditioninaction.org/ProgressivistDoc/A_053_Kung_CCL.htm

Fr. Hans Kung ima zaslugu da otvoreno govori o ciljevima progresivizma. Čineći to, on postaje koristan izvor za nas da izravno znamo namjere ove struje.

Ništa ne može biti važnije od poznavanja njegove namjere u vezi s II. vatikanskim saborom. Što je bio glavni razlog njezina sazivanja? Kung odgovara na pitanje. Njegovo objašnjenje pročitajte *u nastavku* .

Članak Kunga je suradnja na radu koji koordinira Fr. Alting von Geusau, direktor Nizozemskog dokumentarnog centra, objavio je ubrzo nakon II.

Desno je naslovnica knjige *I grandi temi del Concilio* [Velike teme Koncila]. *Desno dolje* fotokopije talijanskog teksta. *U nastavku* predstavljamo naš prijevod redaka označenih žutom bojom.

> **Sabor je sazvao Sveti Otac kako bi se pripremilo pomirenje. Kad je to prvi put objavio, izrazio je to s izvanrednom jasnoćom, što je razlog zašto je II. vatikanski ... posvuda primljen s radošću i nadom. Sveti Otac nije odstupio od te nakane, a promatrači velikih nekatoličkih vjeroispovijesti nazočni na svim zasjedanjima... svojom su nazočnošću neprestano podsjećali koncilske oce da ne izgube iz vida konačni cilj Sabora: pomirenje. s odijeljenim kršćanima.**
>
> **Onda se postavlja pitanje: kako to pomirenje postati stvarnost? Nije, kao što mnogi kršćani zamišljaju - osobito evangelici, ponajprije putem organiziranih rasprava i međukonfesionalnih konferencija vođa .... Također nije, kako bi mnogi kršćani željeli - osobito katolici, mirno pozivajući drugi da dođu u vlastitu Crkvu - kao da drugi imaju nešto što im treba oprostiti - ili kroz obraćenje pojedinaca .... ili jednostavno općom reformom običaja ....**
>
> **Vatikan II je vidio svoju misiju u sasvim drugačiji način: pomirenje s odvojenim kršćanima može se postići samo obnovom same Katoličke crkve.**
>
> **Obnova Katoličke Crkve koja vodi prema pomirenju: ovaj veliki cilj može se postići metodičnim ostvarivanjem legitimnih želja drugih – pravoslavaca, evangelika, anglikanaca i nezavisnih crkava – pod svjetlom Evanđelja Isusa Krista, koje prosuđuje što je legitimno. u tim željama i što nije.**
>
> (Hans Kung, "La Riforma Liturgica del Concilio Vaticano II e la Riunione con I Cristiani Separati, u *I Grandi Temi del Concilio* , Rim: *Paoline* , 1965., str. 103-105).

È vero, il Concilio è stato convocato dal Santo Padre per preparare la riconciliazione. Nel suo primo annuncio egli lo ha espresso con straordinaria chia-

rezza, ed è stata questa la ragione per cui il Vaticano II — molto diversamente dal Vaticano I — è stato accolto con gioia e speranza dal pubblico di tutto il mondo. Il Santo Padre non si è allontanato da questo proposito, e gli osservatori delle grandi confessioni non cattoliche presenti a tutte le discussioni fin qui tenute, e che hanno accesso agli Atti del Concilio, ricordano continuamente con la loro stessa presenza ai Padri Conciliari di non perdere di vista il fine ultimo del Concilio: la riconciliazione con i cristiani separati.

Ora si pone la questione: *in che modo* si potrà rendere reale questa riconciliazione? Non come molti cristiani, in particolare quelli evangelici, ritengono: primariamente con l'organizzare discussioni e conferenze interconfessionali al vertice, poiché i problemi stanno in radice, assai oltre il piano di discussioni organizzate. E neanche come vorrebbero molti cristiani, specialmente cattolici: richiamando tranquillamente gli altri nella propria Chiesa (come se gli altri avessero qualcosa da farsi perdonare) o mediante semplici conversioni singole (come se in tal modo si potesse arrivare a ristabilire l'unione con le comunità cristiane separate) oppure semplicemente a mezzo di una generale riforma dei costumi (come se a proposito di un processo unitario non si trattasse di sforzi diretti a fini del tutto speciali). Il Vaticano II vede il suo compito in modo ben diverso: la riconciliazione con i cristiani separati potrà attuarsi solo sulla base del *rinnovamento della stessa Chiesa cattolica.*

Attraverso il rinnovamento della Chiesa cattolica verso la riconciliazione: questo grande compito può essere assolto se il rinnovamento non avviene senza metodo, ma *con la realizzazione dei legittimi voti degli altri,* dei legittimi voti ortodossi, evangelici, anglicani, e delle Chiese indipendenti, al lume del Vangelo

di Gesù Cristo che giudica tra noi quello che c'è di legittimo in questi voti, e quello che non lo è. Natu-

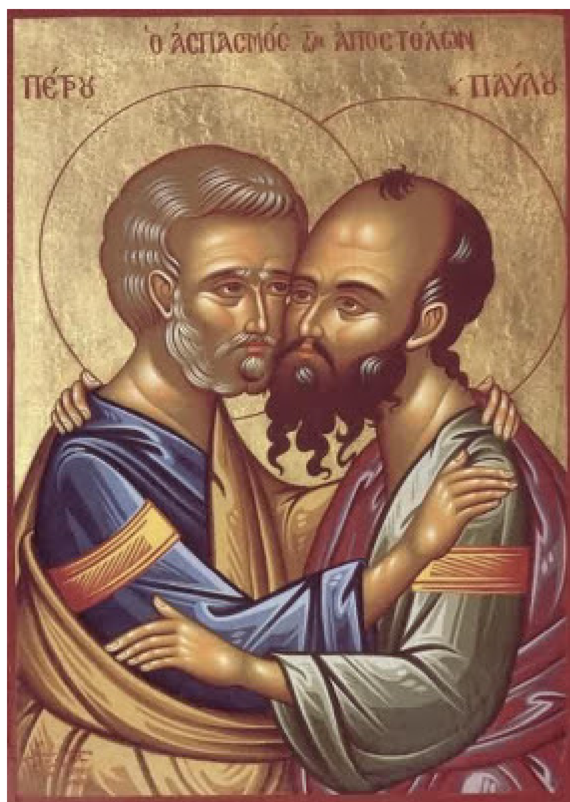
Značajna teološka greška čuvenog egzorciste u vezi ekumenizma

odostatogaistodublje.blogspot.com/2017/03/znacajna-teoloska-greska-cuvenog.html

Ne pratim blog poznatog španjolskog egzorciste Jose Antonio Fortea, ali jedan dopisnik mi je poslao pitanje gledi skorog Forteovog članka o najnovijim "ekumenskim" Franjinim aktivnostima. Prevodim uvodne riječi egzorciste:

"*Danas sam pročitao vijest da će se idućeg 13. ožujka održati anglikansko bdijenje u Bazilici Svetog Petra u Vatikanu. Oni koje me poznajete, dobro znate da je ova vijest muzika za moje uši. Još jedan korak, pa opet drugi, na putu prema* ***novoj*** *ekleziologiji u kojoj se* ***Nasljednik Svetog Petra pretvara de facto u glavu kršćanskih konfesija***."

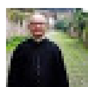
Članak je uveden sljedećim slikama:

Koje je ogromno teološko zastranjenje ovog što se prenosi?
To da se poistovjećuju pozdravi u vjeri Svetih Apostola Petra i Pavla, stupova Jedne, Svete, Katoličke i Apostolske Crkve, sa "ekumenskim" pozdravima pretpostaljenog katolika s dotičnim šizmatikom i heretikom.
To je ogromna uvreda Katoličkoj Crkvi, poštovani Don Jose Antonio. Vi nastojite opravdati i još pri tom uzdignuti profanaciju jednog od nasvetijih mjesta za katolike, poredeći ga sa zagrljajem u vjeri dvojice Svetih Apostola.
Ne prolazi, Don Jose Antonio.
Problem je u tome što Vi smućujete tolike katolike s ovim besmislom. Za čuditi se još više, jer pored tolikih izazvanih "čuđenja" Vašim člankom (ne znam kako ih uspije toliko umetnuti u tako malo riječi), Vi pišete slijedeće u jednom komentaru:

Padre Fortea 9:48 p. m.

Exacto Jamón, tengo confianza (no seguridad absoluta) de que Lefevbre y Lutero ahora charlan de muchas cosas en el cielo como buenos amigos.

Responder

"***Točno Jamon, nadam se (nemam apsolutnu sigurnost), da sada Lefebvre i Luter razgovaraju o mnogim stvarima na nebu kao dobri prijatelji.***"
Vi se nadate da je Luter spašen na Nebu, nakon prokletsava i izopćenja koje je primio zbog promicanja svojih hereza i nakon što je nanio Crkvi jednu od najvećih rana u njenoj povijesti?
Doista, nevjerojatno. Nevjerojatno kako nisko može pasti kada se nasljeduje Franju.
Inače, to je neizbježivo: "***Ako slijepac vodi slijepca, obojica će pasti u jamu***" (Mt 15, 13).
***
Vidim da dolaze vrlo teška vremena za Crkvu. Govori se o pripremanju radikalnih promjena u misalu Novus Ordo (mise na koju naš narod obično ide) koji bi dale definitivni udarac mogućnosti sakramentalne valjanosti istog. Dobro informirani italijanski blog ***Anonimi della Croce*** (*izgleda se radi o blogu kojeg vode par svećenika s dobrim*

vezama u Vatikanu) detaljno govori o tome. Naravno, informaciju primam samo tako: kao informaciju koju treba provjeriti i usporediti sa onim što se doista događa. I, svakako, vidjeti ćemo da li će se obistiniti ono o čemu se govori, ali sve upućuje da je doista tako. Stvari se uklapaju. Prošle nedjelje Franjo je posjetio jednu anglikansku crkvu u Rimu praveći neku vrst "službe" - ne "euharistije" - s njima. Rekao je između ostalog:

"*Bio sam prisni prijatelj Biskupa Gregorz Venables, jedan bliski prijatelj. Ali ima jedno drugo iskustvo: na sjeveru Argentine instalirane su anglikanske misije sa urođenicima skupa s katoličkim misijama sa istima. I anglikanski biskup i katolički biskup mimo surađivanja, poučavaju.* ***I kada ljudi ne mogu ići nedjeljom na katoličko slavlje idu u anglikansko, i anglikanci na katoličko,*** *jer ne žele propustiti jednu nedjelju bez slavlja; i rade zajedno. I ovdje Kongregacija za Nauk Vjere zna za to. I činiti karitativno zajedno. I oba biskupa su prijatelji, i obje zajednice isto tako.*"
Ovo je na liniji ukazanog u blogu Anonimi della Croce: već je ustanovljena jedna tajna komisija sačinjena od katolika, luterana i anglikanaca koji rade na novom "*ekumenskom*" ritualu (to jest navodno "misi") koji bi vrijedio (!?) u isto vrijeme za sve. I štoviše, Franjo bi bio jedna vrsta Predsjednika svih kršćanskih denominacija. U tom slučaju, Novus Ordo ili bolje reći njegova reforma ne bi mogla biti valjana. Sjećate se proročanstva proroka Danijela prema kojem polovicom sedmice biti će dokinuta Žrtva? Sa uzurpirane Svete Stolice, svakako. U tom slučaju trebati će ići u katakombe za slaviti katoličku misu, predragi.
Drugi **realni** korak i ne tek govorkanje jest anglikansko slavljene - spomenutog 13 ožujka - u Bazilici Svetog Petra.
U sintoniji sa svom ovom montažom dolazi interju koje prije nekoliko dana daje Kardinal Coccopalmeiro novinaru Edwardu Pentinu u ***National Catholic Register*** navodno o

pozicije Coccopalmeira (ili nekog drugog?) u vezi nesređenih udruženja. Objašnjava ih preko pozivanja na besmislenu analogiju sa "sakramentalnom teologijom" primjenjenoj na valjanost ili ne valjanost sakramenata. Drugim riječima, za Coccopalmeira nije pitanje da li su sakramenti "valjani" ili nisu (!?):
"*Govorio sam da moramo razmisliti o pitanjima. Recimo, sve je valjano; ništa nije valjano. Možda trebamo razmisliti o ovom pojmu valjanosti ili ne valjanosti. Drugi Vatikanski Sabor je rekao da postoji jedno pravo zajedništvo makar ne bilo definitivno ili potpuno. Vidite, napravili su jedan koncept ne tako odlučujući,* ***ili sve ili ništa****. Postoji jedno zajedništvo koje je već dobro, ali nedostaju neki elementi. Ali, ako Vi kažete da su neki elementi nestali i da zbog toga više nema ničeg, Vi se varate. Postoje dijelovi koji nedostaju, ali već je tu jedno zajedništvo, makar ne bilo potpuno. Isto se može reći, ili nešto slično,* ***o valjanosti ili ne valjanosti svećeničkog reda****. Rekao sam da mislimo o tome. To je jedna hipoteza.* ***Možda ima nešto, ili možda nema ništa*** *- (sugerira se) studij, razmišljanje.*"
O čemu govori? Da *možda* postoji **nešto** što bi moglo poslužiti kao neki element valjanosti u "ređenju" kod protestanata i anglikanaca što bi moglo učiniti da njihovi "ministri" (koji u pravom smislu riječi ne postoje) slave isti kult s katolicima. Zar se ne radi o tome? Jer ukoliko već na neki način pripadamo svi "*Crkvi Kristovoj*" (termin koji upravo se pojavljuje u deklaraciji *Lumen Gentium*, br 8, Drugog Vatikanskog) makar svi ne bili katolici... zašto ne podijeliti isti kult već kad imamo *nešto* od te zajedničke vjere?
Radi se o tipičnom modernističkom leksiku. U tomističkoj filozofiji, filozofiji *realnog*, prihvaćenoj i branjenoj od Katoličke Crkve, bit nema stupnjeva. Ili jest, ili nije. Ne postoji nešto između. Ili si živ ili mrtav. Ili mačka ili zec. Ili jedna vrsta ili druga. Bog ih stvara ***različitima***. Kao što postoje čovjek i žena, Nebo ili Pakao. Istina ili Laž. Jer ako ne, mi ne bi mogli ni misliti.
Modernistima naprotiv sve je *evolucija*. Pa i dogme evolucioniraju. Odatle riječi Coccopalmeira. To što je Papa Lav XIII definitivno prosudio u Enciklici *Apostolicae Curae* da su anglikanska ređenja "apsolutno ništavna i potpuno ne valjana", kakve to ima veze sa životom? Dogme mogu evolucionirati! Na koncu konca, ako je potreba...
Oče Fortea, Vi ćete slaviti tu "misu" kad je zapovijedi Franjo?
Oče, jednog dana trebati će reagirati. *Dum spiro spero*.

Explosive 1964 Karl Rahner Testimony on Joseph Ratzinger, John XXIII, Paul VI

novusordowatch.org/karl-rahner-vatican2-testimony-1964

Fr. Karl Rahner, left, was a suit-and-tie priest early on

Discovered in 2011, Karl Rahner Testimony from 1963-64 confirms Theological "Bloodbath" at Second Vatican Council (1962-65)

A formerly hidden letter by Karl Rahner to his brother Fr. Hugo Rahner, dated Nov. 2, 1963, was exhibited at a Carmelite church in Munich, Germany, in 2012, on the occasion of the 50th anniversary of the opening of the Second Vatican Council. (This letter had been in the possession of the son of Karl Rahner's younger sister, Elisabeth Cremer [d. 2004], and was turned over to the official Karl Rahner Archive in 2011.) It contains some explosive testimony regarding the theological turmoil at the council.

In September 2012, the German Novus Ordo periodical *Stimmen der Zeit* published Rahner's 1963 letter in its entirety, along with a supplementary commentary authored by Andreas R. Batlogg and Nikolaus Klein. This commentary also mentions a speech given by Rahner on Jan. 13, 1964 in Freiburg, which gives even more information about the bitter struggle between Catholics and Modernists that went on behind the scenes at Vatican II.

The salient points of the Rahner letter and the accompanying commentary are summarized below.

The Nov. 2, 1963 Letter by Karl Rahner to his brother Hugo reveals:

- Cardinal Ottaviani’s Intervention of Oct. 21, 1962, though he didn’t mention names, was directed against Karl Rahner, S.J., Joseph Ratzinger, and Gustave Martelet, S.J.
- Most Italian and Spanish bishops feared the First Vatican Council (1869-70) was being abolished by Vatican II
- Conservative French bishops accused Joseph Ratzinger of being a “heretic who denies hell”

The Jan. 13, 1964 Karl Rahner Speech in Freiburg reveals:

- French “Integralist” Bishops who “appeal to La Salette and Fatima” called John XXIII a “Precursor of the Antichrist” and
- said Montini (later Paul VI) was “John XXIII’s Crown Prince”
- An anonymous book at the council [probably Maurice Pinay’s *The Plot against the Church* (1962) –*N.O.W.*] warns of a Fifth Column of Jews and Freemasons that reaches all the way into the cardinalate
- A little pamphlet that made its way into the halls of the council accuses Ratzinger and other German theologians of “Gallicanism, Modernism, and even worse heresies”

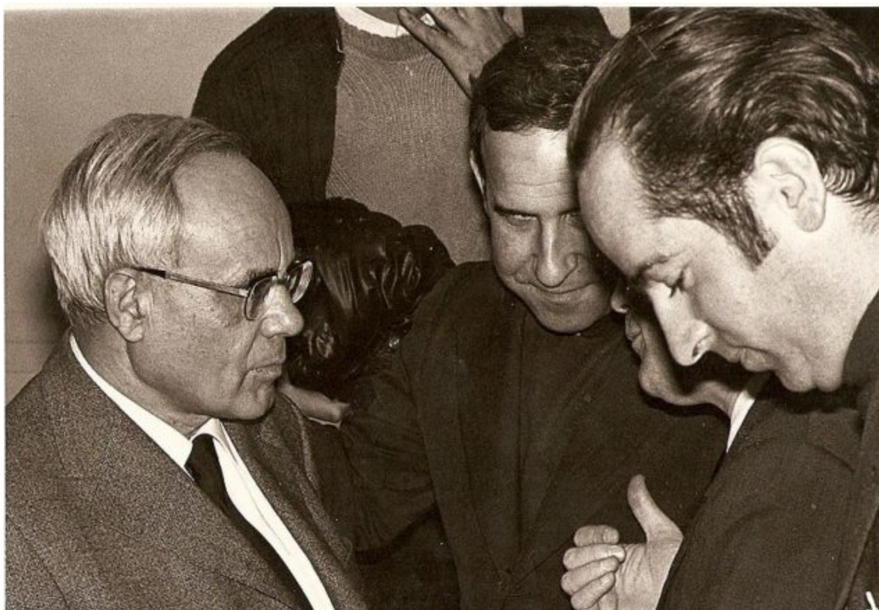
Sources:

- Andreas R. Batlogg and Nikolaus Klein, “Kollektive Wahrheitsfindung auf dem Zweiten Vatikanum: Zu einer Momentaufnahme von Karl Rahner SJ”, *Stimmen der Zeit* (Sep. 2012): 579-589.
- [No Author Given.] “Benedikt galt als ‘Häretiker, der die Hölle leugnet'”, *FOCUS Online*, Oct. 6, 2012.

Image source: Wikimedia Commons (Jesromtel)

Eksplozivno svjedočanstvo Karla Rahnera iz 1964. o Josephu Ratzingeru, Ivanu XXIII., Pavlu VI.

novusordowatch.org/karl-rahner-vatican2-testimony-1964

Fr. Karl Rahner, lijevo, rano je bio svećenik u odijelu i kravati

Otkriveno 2011., svjedočanstvo Karla Rahnera iz 1963.-64. potvrđuje teološko "krvoprolića" na Drugom vatikanskom saboru (1962.-65.)

Nekada skriveno pismo Karla Rahnera bratu Fr. Huga Rahnera, od 2. studenoga 1963. godine, izložena je u karmelićanskoj crkvi u Münchenu, Njemačka, 2012. godine, u povodu 50. obljetnice otvaranja Drugog vatikanskog sabora. (Ovo je pismo bilo u posjedu sina mlađe sestre Karla Rahnera, Elisabeth Cremer [um. 2004.], i predano je službenoj arhivi Karla Rahnera 2011.) Sadrži neka eksplozivna svjedočanstva u vezi s teološkim previranjima u vijeće.

U rujnu 2012. njemački časopis Novus Ordo *Stimmen der Zeit* objavio je Rahnerovo pismo iz 1963. u cijelosti, zajedno s dodatnim komentarom čiji su autori Andreas R. Batlogg i Nikolaus Klein. Ovaj komentar također spominje govor koji je Rahner održao 13. siječnja 1964. u Freiburgu, što daje još više informacija o ogorčenoj borbi između katolika i modernista koja se vodila iza kulisa na II. vatikanskom saboru.

Istaknute točke Rahnerovog pisma i popratnog komentara sažete su u nastavku.

Pismo Karla Rahnera svom bratu Hugu od 2. studenog 1963. otkriva:

- Intervencija kardinala Ottavianija od 21. listopada 1962., iako nije spomenuo imena, bila je usmjerena protiv Karla Rahnera, SJ, Josepha Ratzingera i Gustavea Marteleta, SJ

- Većina talijanskih i španjolskih biskupa bojala se da će Prvi vatikanski sabor (1869.-70.) biti ukinut od strane II.
- Konzervativni francuski biskupi optužili su Josepha Ratzingera da je "heretik koji poriče pakao"

Govor Karla Rahnera u Freiburgu od 13. siječnja 1964. otkriva:

- Francuski "integralistički" biskupi koji se "pozivaju na La Salette i Fatimu" nazivali su Ivana XXIII. "Pretečom Antikrista" i
- rekao je da je Montini (kasnije Pavao VI.) bio "princ prijestolonasljednik Ivana XXIII.
- Anonimna knjiga na koncilu [vjerojatno *The Plot against the Church* (1962.) – *SADA]* Mauricea Pinaya upozorava na petu kolonu Židova i slobodnih zidara koja seže sve do kardinala.
- Mali pamflet koji je dospio u dvorane Vijeća optužuje Ratzingera i druge njemačke teologe za "galikanizam, modernizam i još gore hereze"

Izvori:

- Andreas R. Batlogg i Nikolaus Klein, "Kolektivno kazivanje istine na Drugom vatikanskom saboru: Snimak Karla Rahnera SJ , " *Glasovi vremena* (rujan 2012.): 579-589.
- [Autor nije naveden.] "Benedict je smatran 'heretikom koji poriče pakao' , " *FOCUS Online* , list. 6. 2012.

Katolici se moraju oduprijeti savezu pape Franje i Ujedinjenih naroda, jer promiče abortus

 hrvatskikrsnizavjet.com/katolici-se-moraju-oduprijeti-savezu-pape-franje-i-ujedinjenih-naroda-jer-promice-abortus

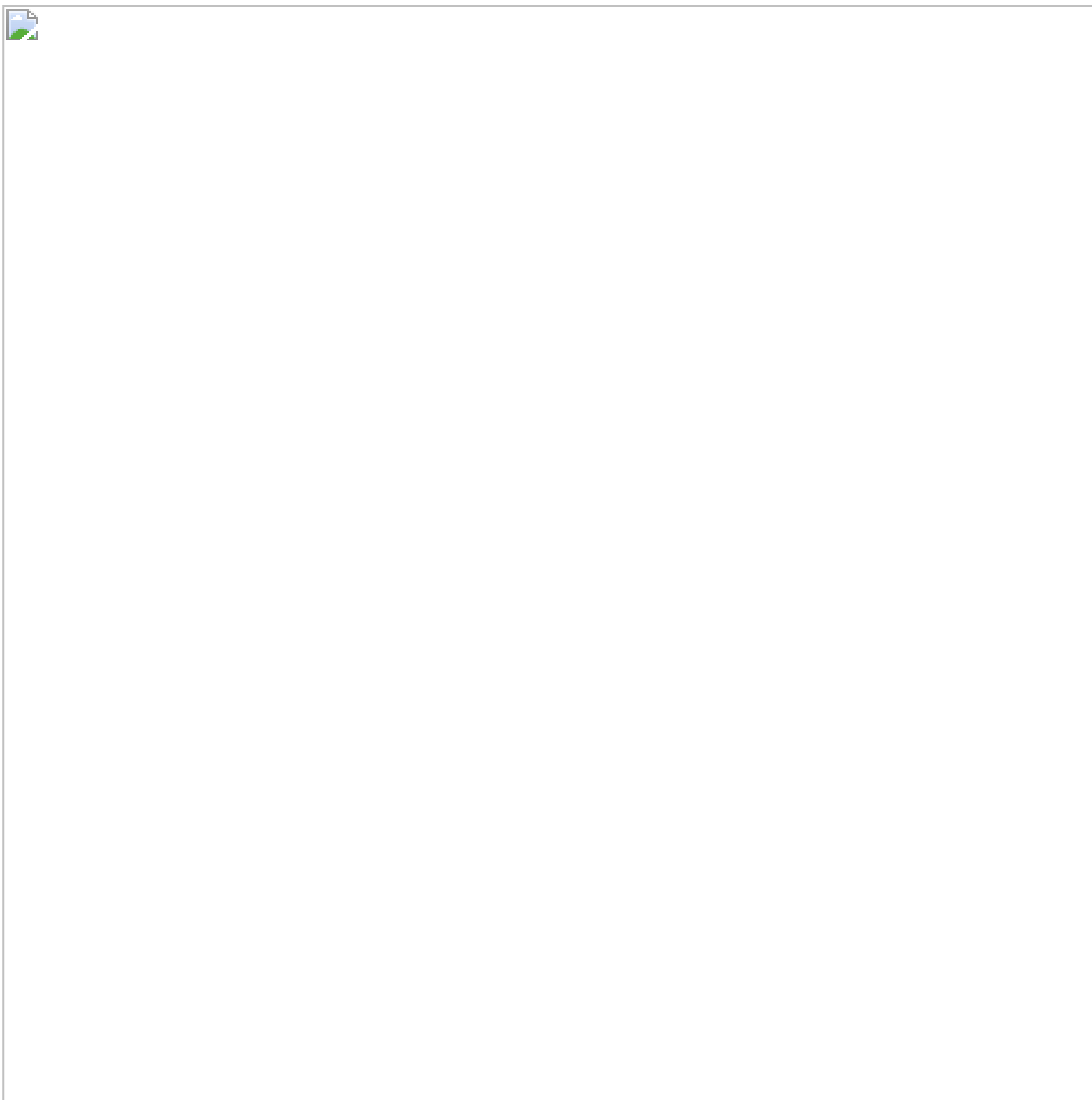
admin

LifeSiteNews 28.02.2017. – Katolici se moraju oduprijeti sve jačoj Vatikanskoj vezi s Ujedinjenim narodima, pod budnim okom pape Franje. Na tome inzistira globalna koalicija pro-life i pro-family organizacija u novoj analizi. Ovaj savez, upozoravaju, daje povjerenje agendi pro-abortus globalne populacijske kontrole i izravna je prijetnja obitelji.

Ovaj novi savez, koji bi bio nezamisliv pod pontifikatom Svetog Pape Ivana Pavla II i Pape Benedikta VI, vodi prema izravnoj i ozbiljnoj prijetnji usmjerenoj prema djeci i obitelji, kaže Voice of the Family (VotF).

Koalicija, koja se sastoji od većine pro-life i pro-family organizacija diljem svijeta, objavila je kritiku na 16 stranica koja ukazuje na to da je Vatikan napustio svoju krucijalnu ulogu utvrde protiv agresivne globalne kulture smrti. Točnije, izvještaj detaljizira potporu Svete Stolice UN Ciljevima za održivi razvoj do 2030. Izvještaj je napisao Matthew McCusker, istraživač za Društvo za zaštitu nerođene djece, sa sjedištem u Velikoj Britaniji.

Izvještaj pojašnjava kako se UN Ciljevi za održivi razvoj (17 ciljeva i 169 normi koje treba postići do 2030.g.) usvajaju i to vodi prema globalnom pro-kontracepcijskom i pro-abortivnom planu kontrole populacije.

VotF dokument je izašao šest dana prije nego je zakazan govor anti-katoličkog zagovornika kontrole populacije Paula Ehrlicha na Vatikanskoj konferenciji vezano za „biološko izumiranje“ koja je počela ovog ponedjeljka.

Izvještaj također kritizira vatikansko upuštanje u anti-family područje „seksualne edukacije“.

Upravo kada je UN Ciljevima pozvao na globalnu opsežnu seksualnu edukaciju, papa Franjo u travnju 2016.g. pobudnicom Amoris Leatitia pristaje na smjer poticanja edukacije o seksualnosti po školama, izostavljajući bilo kakav spomen dužnosti roditelja po ovom pitanju, piše VotF.

VotF ističe kako je prošle godine Vatikan dao post – Amoris Leatitia program za seksualnu edukaciju za učenike srednjih škola koji krši Katoličko učenje o seksualnoj edukaciji. Jedan katolički psihijatar nazvao je program pornografskim i da vrši nasilje nad djecom.

Tako VotF ukazuje da će očiti pristanak pape na edukaciju o seksualnosti u Amoris Leatitia dozvoliti Svjetskoj zdravstvenoj organizaciji (WHO), UN-ovoj agenciji, da implementira svoje radikalne „Standarde o seksualnoj edukaciji za Europu“ diljem

svijeta.

Prema standardima WHO, u dobi od četiri godine djeca bi trebala učiti o zadovoljstvu i užitku kada diraju svoje vlastito tijelo, ranoj djetinjoj masturbaciji i pravu da istraže gender identitet.

U dobi od četiri do šest, djeca bi trebala učiti o vezama istoga spola i poštovanju različitih normi koje se odnose na seksualnost. U dobi od devet do dvanaest, djeca bi trebala učiti o različitosti između gender identiteta i biološkog spola i seksualnim pravima kako ih definira Međunarodna federacija Planned Parenthood. U dobi od 15 godina djeca će učiti o prihvaćanju i proslavi seksualnih različitosti, kršenju seksualnih prava i pravima na pobačaj.

Franjo i družina pozdravljaju Ciljeve za održivi razvoj

Papa Franjo se obratio UN-u u rujnu 2015.g. na Svjetskom samitu u New Yorku prilikom usvajanja Ciljeva za održivi razvoj, nazivajući taj korak važnim znakom nade.

Dva mjeseca kasnije, on je hvalio Pariški sporazum o klimatskim promjenama koji pozdravlja Ciljeve. U rujnu 2016.g. papa je neprestano ponavljao da je bio nagrađen kada je UN usvojio Ciljeve za održivi razvoj i Pariški sporazum o klimatskim promjenama.

No, prema izvješću VotF , 3. i 5. cilj pozivaju na univerzalni pristup seksualnom i reproduktivnom zdravlju i reproduktivnim pravima, te su to termini za koje pro-life vođe kažu da ih UN uporno koristi godinama kako bi se progurao pristup abortusu, kontracepciji i sterilizaciji.

Po Svjetskoj zdravstvenoj organizaciji, UN-ovoj agenciji, abortus je „integralni dio seksualnog i reproduktivnog zdravlja“. Organizacija je razvila program pod nazivom *Innov8* kako bi Ciljevi proveli cilj 3 u državama koje ovise o pomoći. Strategija koristi dječje klubove kao sredstvo promocije pristupa abortusu i kontracepciji diljem Afrike.

Izvještaj navodi: UN i saveznici su radili radikalno kako bi povećali upotrebu kontracepcije, kao i na tome da abortus bude pristupačan diljem svijeta pod krinkom univerzalnog pristupa seksualnoj i reproduktivnoj zdravstvenoj skrbi.

Ne samo papa već i druge osobe iz Vatikana zauzeli su se za Ciljeve na način koji bi bio nezamisliv pod prijašnjim pontifikatima, navodi izvještaj.

Nadbiskup Jean-Marie Mupendawatu, iz Papinskog koncila za zdravstvenu skrb o radnicima, rekao je na zasjedanju Svjetske zdravstvene organizacije u Ženevi u svibnju 2016., da Sveta Stolica pozdravlja Ciljeve za održivi razvoj. Nije spominjao nikakvu vatikansku suzdržanost oko izraza seksualno i reproduktivno zdravlje, kako navodi izvještaj.

Biskup Sanchez Sorondo, kancelar Papinske akademije za znanost, dozvolio je pro-abortivnim i pro-kontracepcijskim zagovornicima, koji također podržavaju Ciljeve, da govore na konferencijama koje je vodio Vatikan.

Na primjer, Jeffrey Sachs i UN-ov generalni tajnik Ban-Ki Moon govorili su u travnju 2015.g. na konferenciji o klimatskim promjenama i održivom razvoju koju je susponzorirao Sorondo. Sachs, čelnik Samita o zemlji i savjetnik Ban-Ki Moona, je glasovit po svojoj neumornoj promociji populacijske kontrole, uključujući unapređenje abortusa, kao sredstva krajnjem cilju. Sudjelovao je u najmanje deset događaja u Vatikanu pod Franjinim okom, a susreo se s njime u privatnoj audijenciji, kako navodi izvještaj.

Konferenciju u travnju 2015.g. zaključio je Sorondo, te predsjednica Papinske akademije za socijalnu znanost Margaret Archer, potpisujući izjavu kojom pozdravljaju Ciljeve za održivi razvoj, unatoč jeziku Ciljeva koji pozivaju na univerzalno seksualno i reproduktivno zdravlje i prava.

Kada je Stefano Gennarini, predsjednik Centra za obitelj i ljudska prava sa sjedištem u Americi, pokušao upozoriti Soronda na opasnost podržavanja ciljeva, biskup ga je ignorirao.

„Ciljevi čak ni ne spominju abortus ili kontrolu populacije. Oni govore o pristupu planiranja obitelji i seksualnom i reproduktivnom zdravlju, te reproduktivnim pravima“, Sorondo je rekao Gennariniu, kako navodi izvještaj VotF.

Izvještaj ide dalje kako bi pokazao da su neki od najsamoprozvanijih neprijatelja Katoličke Crkve odjednom, pod Franjinim pontifikatom, postali njeni saveznici.

U ponedjeljak je vodeći zagovornik populacijske kontrole i bivši otvoreni neprijatelj Katoličke Crkve dr. Paul Ehrlich govorio na Konferenciji o očuvanju svijeta od uništenja koju je organizirala Papinska akademija za znanost i Papinska akademija za socijalnu znanost.

Ehrlich je otvoreni zagovornik abortusa, sterilizacije i kontracepcije. Ehrlich je Katoličku Crkvu nazvao „jednom od pravih zlih, regresivnih sila na planeti“ jer se ona protivi abortusu, sterilizaciji i kontracepciji. Međutim, on sada kaže da je oduševljen sa smjerom kojim Franjo vodi Crkvu i nada se da će papa odobriti modernu kontracepciju kao jedino etičko rješenje kako bi se smanjilo stanovništvo.

Vatikanska konferencija također će dati prostora zagovorniku populacijske kontrole Johnu Bongaartsu, podpredsjedniku Populacijskog koncila.

Bongaarts je pljuskao Katoličku Crkvu jer se protivi kontracepciji, kako je već objavio LifeSiteNews.

Vjerni biskupi, svećenici i laici se moraju oduprijeti

Voice of the Family se nada da će njihov izvještaj pomoći vjernim biskupima, svećenicima i laicima da se odupru napadima koji prijete životu i obitelji, čak ako ti napadi dolaze s najviših položaja u Crkvi.

Djeca, rođena i nerođena, su ozbiljno ugrožena odobrenjem Ciljeva za održivi razvoj od strane UN-a u rujnu 2015 – navodi izvještaj.

Odobrenje Ciljeva za održivi razvoj od strane pape Franje i drugih tijela Svete Stolice uvelike povećava prijetnju prema najnevinijim i najranjivijim među nama. U potpunosti je potrebno da se svi Katolici odupru, na način koji je najprikladniji njihovoj poziciji u Crkvi, ovom zajedničkom svrstavanju crkvenih vlasti i međunarodne agende koje vodi uništenju nevinih života i same strukture obitelji – zaključuje izvještaj.

https://www.lifesitenews.com/news/vatican-under-francis-has-betrayed-children-by-supporting-un-pro-abortion-g

SVE POKAZUJE DA JE SRPSKA PRAVOSLAVNA CRKVA LEGLO ČETNIŠTVA

kamenjar.com/pokazuje-da-srpska-pravoslavna-crkva-leglo-cetnistva

By Kresimir 5. ožujka 2016.

Da bi postojali antifašisti, morali bi postojati i fašisti. Istina, u Srbiji je uskrsnuo fašizam, ali o njemu ni riječi od strane *hrvatskih* antifašista. No, kako fašista nema u Hrvatskoj, osim u glavama lažnih antifašista ilíti oportunista, te protivnika hrvatske državnosti, otkrivamo još jednu komunističku i velikosrbijansku laž.

Štoviše, svakog Hrvata koji ne razmišlja kao oni, lažni antifašisti nazivaju fašistom, a srbijanski fašisti ga nazivaju ustašom. Istina je pak da su za vrijeme NDH postojali hrvatski antifašisti u hrvatskom priobalju koji su se borili protiv talijanskog i srbijanskog fašizma. Nitko ne može opovrgnuti da su talijanski i srpski fašisti u Dalmaciji bili saveznici i da su se protiv njih borili hrvatski antifašisti iliti partizani koji dolaze pod nadzor komunista tek nakon sloma talijanskog fašizma. Očito, hrvatski antifašisti su se borili protiv talijanskog i srbijanskog fažizma još od 1920. godine.

Piše: Sam Pusić/Kamenjar.com

U miru, nakon završetka rata, hrvatski antifašisti su se suprostavili nacionalizaciji i nikada nisu postali komunisti, a zbog toga su mnogi bili progonjeni i zatvarani, dok je veliki broj njih odlučio optirati i napustiti komunističku Jugoslaviju. Dakle, hrvatski partizani su se borili protiv talijanskog i srbijanskog fažizma, ali nikada za komunizam i protiv hrvatske države. Njihovu antifašističku borbu su posvojili komunisti i orjunaši čije potomstvo je i

danas zlorabi. Današnja politička situacija u RH je posljedica komunističkih i jugoslavenskih laži jer oni jedino mogu vladati uz pomoć laži i podjela u hrvatskoj zajednici. U ime partijaca i jugoslavena, danas to čine prikriveni udbaši i kosovci u medijima, te u strankama lijevog bloka. Siguran sam da ih ima i u desnim strankama, ali se ne ističu. Oni si spavači.

Komunisti i jugoslaveni su stalno tvrdili da je Istru, Rijeku, Cres, Lošinj, Zadar sa okolicom, Lastavo i Palagružu Talijanima poklonio Pavelić. Tek danas su mnogi Hrvati doznali da je taj hrvatski teritorij Talijanima prepustio srbijanski kralj Petar 1920. godine. Međutim, hrvatski antifašisti i dalje optužuju Pavelića unatoč činjenici da ovo dokazuju pisani dokumenti sa potpisom srbijanskog kralja Petra Karađorđevića. Za takve ljude ne vrijede argumenti jer su se izgubili u svojoj dogmi, bez grižnje savjesti za svoje zločine koji su u miru ponekad bili samo cinkanje iskrenih, naivnih i nevinih Hrvata, a ponekad i ubojstva Slično se danas ponaša većina njihovih potomaka koji nastoje prikriti zločine svojih predaka cinkajući hrvatske domoljube inozemnim tajnim službama.

Nakon sloma talijanskog fašizma 1943. godine presvučeni četnici, uz pomoć Partije, preuzimaju nadzor nad dalmatinskim i ličkim partizanima. Eklatantan primjer je Simo Dubajić koji je odgovoran za smrt velikog broja hrvatskih partizana na brdu sv. Katarina kod Rijeke, a nakon sloma Njemačke i za pokolj više od 40 tisuća hrvatskih civila kod Kočevskog Roga. Istina, pokolje su najviše počinila hrvatska dalmatinska djeca po naređenju “voljenog” druga Tita i pod budnim okom četničkog zapovjednika Sime Dubajića. Dakle, Tito i Partija su zaveli dalmatinsku djecu, usadili im mržnju prema vlastitom narodu i natjerali ih da počine najgnusnije zločine protiv svog naroda zbog čega su patili do svoje smrti. Štoviše, danas mržnju prema vlastitom narodu usađuju neki profesori u školama i na fakultetima društvenih znanosti, te većina novinara diljem Hrvatske. Oni su većinom potomci komunističkih dogmatičara koji su im omogućili današnje pozicije u hrvatskoj zajednici.

Tko su onda antifašisti? Kakvi antifašisti mogu biti Pusići? Njihov otac je bio ustaša, a majčina obitelj je bila orjunaška. Da bi postali djeca antifašiste morali bi slijediti ustaškog oca jer ustaše se bili antifašisti koji se prvi put pojavljuju u trenutku kada je srbijanski fašizam pokazao svoje pravo lice 1928. godine. Štoviše, oni su djeca majke orjunaške. Kako oni promiču lažni antifašizam utemeljen na srbijanskom fašizmu i orjunaštvu, možemo ih slobodno nazvati izdajicama i zbog toga bi morali snositi odgovornost u svakoj demokratskoj i suverenoj državi.

Njima se pridružila šačica Hrvata iz BiH čiji pedigre je komunistički, jugoslavenski, ateistički i oportunistički jer pate od bosanskog sindroma. U svim demokratskim državama ovim bosanskim antifašistima bi bilo oduzeto hrvatsko državljanstvo i bili bi deportirani u BiH sa zabranom ponovnog ulaska u RH. Toliko o jugoslavenskom antifašizmu u Hrvatskoj. Jedini hrvatski antifašisti u RH su hrvatski branitelji i nitko drugi jer su do nogu potukli srbijanski fašizam.

Ako pak Hrvatska želi ostati suverena i demokratska država, nužno je izvršiti lustraciju svih lažnih antifašista, dakle, jugoslavena, komunista, udbaša, kosovca i njihovih cinkaroša. Nikoga, osim onih koji su sudjelovali u zločinu, ne treba kazneno progoniti. Treba ih samo izopćiti iz svih sfera javnog djelovanja u zajednici ako želimo osmisliti modernu, europsku i suverenu hrvatsku državu. Lustraciju najprvo treba sprovesti u medijima i školstvu jer oni promiču antihrvatski identitet i manipuliraju sa učenicima i pučanstvom. Lustraciju treba ozakoniti i mora se poštivati zakon.

Kada je novinar Marko Jurić preko televizije želio pokazati kako četništvo njeguju srbijanski svećenici u manastirama i crkvama, antifašisti su otvorili hajku na njega, a gospđa Rakić je ugasila njegovu televiziju za tri dana jer se navodno radilo o govoru mržnje. Taj silom nametnut govor mržnje ljudima oduzima ljudska prava da bi moćnici manipulirali sa njima. Međutim, kad antifašistički novinari pljuju po Hrvatima, katoličkoj Crkvi i svećenstvu, onda je to govor ljubavi. Kakvo licemjerstvo!

Naime, iza četništva je uvijek stala SPC. SPC ulazi u Hrvatsku i BiH tek nastankom kraljevine Jugoslavije i to podmićivanjem carigradskog Patrijarha opljačkanim hrvatskim novcem prigodom zamjene austrijske krune jugoslavenskim dinarom. Kako je pravoslavna Crkva autokefalna, dakle, državna, pravoslavna Crkva u Jugoslaviji se trebala zvati JPC umjesto SPC. Tek tada se SPC počela širiti na teritorij Makedonije, Crne Gore, BiH i Hrvatske. Neka netko dokaže da su prije toga u BiH i Hrvatskoj postojale pravoslavne crkve i manastiri. Postojale su unijatske Crkve od 1057. godine koje se danas nazivaju grkokatoličkim jer priznaju jurisdikciju Pape. Na to nas upućuje dvostrehni krov na tim crkavama. Sjetimo se samo crkve sv. Spasa koju je pokušala posvojiti SPC!

Kako se četništvo budi u Hrvatskoj, Hrvati ga se jedino mogu osloboditi zakonom. Po tom zakonu jedino slobodno djelovanje u RH bi imala HPC, koju nitko ne želi ni registrirati u RH, a djelovanje SPC-e treba zabraniti na teritoriju Hrvatske. U tome ne smije biti nikakvih nedoumica jer se moraju poštivati pravoslavni Kanoni. Hrvatskim sabornicima sugeriram da se pozabave pravoslavnom Crkvom i da shvate da SPC djeluje u Hrvatskoj suprotno Kanonu pravoslavne Crkve, dakle, ilegalno. U Hrvatskoj se napokon mora ozakoniti HPC. Čim prije to bolje.

Sam Pusić/Kamenjar.com

Što vi mislite o ovoj temi?

Related Topics:

Vidi i ovo

Komentiraj